FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 19 november 1998 *

Innehåll

I — Relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelser ..... I - 2062

Byråns ensamrätt att ingå leveransavtal ..... I - 2063

Balansering av tillgång och efterfrågan mot varandra ..... I - 2064

Priser ..... I - 2067

II — Bakgrund och förfarande ..... I - 2068

III — Den överklagade domen ..... I - 2071

Talan i mål T-149/94 ..... I - 2071

Talan i mål T-181/94 ..... I - 2072

Yrkandet om ogiltigförklaring ..... I - 2072

Skadeståndsyrkandet ..... I - 2078

IV — Överklagandet ..... I - 2078

V — Prövning av de grunder som åberopats till stöd för överklagandet ..... I - 2079

Inledande anmärkningar ..... I - 2080

A — Domskälen avseende mål T-149/94 ..... I - 2081

1. Grunden under vilken görs gällande att byrån gjort sig skyldig till maktmissbruk i strid med artikel 5a f i bestämmelserna ..... I - 2081

2. Grunden under vilken görs gällande att den tidsfrist som föreskrivs i artikel 5a f i bestämmelserna har åsidosatts ..... I - 2088

3. Grunden under vilken görs gällande att reglerna om kompetensfördelning har åsidosatts ..... I - 2089

4. Grunden under vilken görs gällande att motiveringsskyldigheten har åsidosatts ..... I - 2091

5. Grunden under vilken görs gällande att byrån gjort sig skyldig till maktmissbruk ..... I - 2094

B — Domskälen avseende mål T-181/94 ..... I - 2096

Yrkandet om ogiltigförklaring ..... I - 2096

1. Grunden under vilken görs gällande att artikel 5a i bestämmelserna och kapitel 6 i fördraget som handlar om försörjning har åsidosatts ..... I - 2096

a) Den första delen under vilken görs gällande att byrån överskridit sina befogenheter ..... I - 2096

b) Den andra delen av grunden under vilken görs gällande att målen med artiklarna 1 och 2 i fördraget åsidosatts ..... I - 2105

2. Grunden under vilken görs gällande att rättssäkerhetsprincipen samt likhets- och proportionalitetsprinciperna åsidosatts ..... I - 2106
a) Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen ..... I - 2106
b) Åsidosättande av skyldigheten att likabehandla ..... I - 2107
c) Åsidosättande av proportionalitetsprincipen ..... I - 2108
3. Grunden under vilken görs gällande att reglerna om kompetensfördelning åsidosatts ..... I - 2109
4. Grunden under vilken görs gällande att motiveringsskyldigheten åsidosatts ..... I - 2110
5. Grunden under vilken görs gällande maktmissbruk ..... I - 2112
Skadeståndsyrkandet ..... I - 2114
VI — Rättegångskostnader ..... I - 2114
Förslag till avgörande ..... I - 2115

1. Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (nedan kallat KLE, sökanden eller klaganden), som är ett bolag bildat enligt tysk rätt, har överklagat förstainstansrättens dom av den 25 februari 1997 i målet Kernkraftwerke Lippe-Ems mot kommissionen [1] (nedan kallad den överklagade domen eller domen). Det aktuella överklagandet ställer flera frågor angående det sätt på vilket försörjningen till förbrukare inom gemenskapen av malmer och kärnbränsle är organiserad i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapernas atomenergigemenskap (nedan kallat fördraget).

2. Domstolen skall särskilt pröva omfattningen av den behörighet som tillkommer Europeiska gemenskapernas atomenergigemenskaps försörjningsbyrå (nedan kallad byrån) då de försörjningsavtal som denna har till uppgift att ingå avser råmaterial som har sitt ursprung i länder utanför gemenskapen.

I — Relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelser

3. Artikel 1 andra stycket i fördraget har följande lydelse: "Gemenskapen skall ha till uppgift att genom att skapa de förutsättningar som behövs för en snabb organisation och tillväxt av kärnenergiindustrierna, bidra till en höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna och till utvecklingen av förbindelserna med övriga länder."

4. Enligt artikel 2 d i fördraget skall gemenskapen "tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning med malmer och kärnbränslen".

* Originalspråk: franska.
1 — T-149/94 och T-181/94 (REG 1997, s. II-161).

Genomförandet av denna skyldighet regleras i kapitel 6 i avdelning II (artiklarna 52—76), där det inrättas en gemensam ordning för försörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material.

5. Enligt artikel 52.1 i fördraget skall "[f]örsörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material ... säkerställas enligt principen om lika tillgång till resurserna och genom en gemensam försörjningspolitik". I detta avseende föreskriver artikel 52.2 a att "alla förfaranden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning [är] förbjudna".

6. För genomförande av denna politik föreskrivs det i artikel 52.2 b att en byrå skall inrättas som skall vara en juridisk person och ha en självständig ekonomisk ställning. [2]

7. Artikel 53 i fördraget har följande lydelse:

"Byrån skall stå under tillsyn av kommissionen; denna skall utfärda direktiv för byrån, ha vetorätt mot dess beslut samt utse dess generaldirektör och biträdande generaldirektör.

Varje uttrycklig eller tyst åtgärd från byråns sida då den utövar sin optionsrätt eller sin ensamrätt att ingå leveransavtal, kan av de berörda parterna hänskjutas till kommissionen som inom en månad skall fatta beslut i frågan."

Byråns ensamrätt att ingå leveransavtal

8. För att fullgöra sina försörjningsuppgifter har byrån bland annat "ensamrätt att ingå avtal om leverans av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material från länder inom eller utom gemenskapen". [3]

9. Enligt artikel 55 skall medlemsstaterna lämna eller låta lämna byrån all information som denna behöver för att bland annat utöva sin ensamrätt att ingå avtal om leveranser.

2 — Artikel 54.

3 — Artikel 52.2 b i fördraget.

10. Försörjning med malmer och råmaterial *från länder utanför gemenskapen* regleras i huvudsak i artikel 64 i fördraget som upprepar att byrån, som eventuellt handlar inom ramen för avtal mellan gemenskapen och tredje land eller en internationell organisation, "med de undantag som anges i detta fördrag, [skall] ha ensamrätt att ingå avtal".

Balansering av tillgång och efterfrågan mot varandra

11. Enligt artikel 65 första stycket i fördraget skall förfarandet för att balansera tillgång och efterfrågan, såsom det föreskrivs i artikel 60 vad gäller leverans av material som kommer från gemenskapen, tillämpas på leverans av material från länder utanför gemenskapen.

12. Artikel 60 föreskriver:

"Eventuella förbrukare skall regelbundet underrätta byrån om sina behov av leveranser; de skall därvid ange kvantiteter, fysikalisk och kemisk beskaffenhet, ursprungsort, avsedd användning, leveranstider och priser som skall utgöra villkor i de leveransavtal som de önskar ingå.

Producenterna skall på samma sätt underrätta byrån om de anbud som de kan lämna; de skall därvid ange alla sådana detaljuppgifter, särskilt om avtalens löptid, som behövs för att de skall kunna upprätta sina produktionsprogram. Avtalens löptid får inte utan kommissionens samtycke överstiga tio år.

Byrån skall underrätta samtliga eventuella förbrukare om anbuden och om omfattningen av anmäld efterfrågan samt anmoda dem att göra sina beställningar inom en bestämd tidsfrist.

När byrån har mottagit samtliga beställningar, skall den meddela på vilka villkor den kan effektuera beställningarna.

Kan byrån inte helt effektuera samtliga beställningar, skall den fördela leveranserna proportionellt bland de beställningar som avser ett visst anbud, om inte något annat följer av bestämmelserna i artiklarna 68 och 69.

Av byrån utfärdade regler, som skall godkännas av kommissionen, skall närmare ange hur tillgång och efterfrågan skall balanseras mot varandra."

13. Artikel 61 första stycket i fördraget, som ingår i avsnitt 2 avseende material *från gemenskapen* innehåller följande bestämmelse: "Byrån skall effektuera samtliga beställningar, om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger mot det."

14. I artikel 65 andra stycket föreskrivs följande: "Byrån får dock bestämma leveransernas ursprungsort, om förbrukarna tillförsäkras villkor som är minst lika förmånliga som de i beställningen angivna."

15. Den 5 maj 1960 antog byrån, i enlighet med artikel 60 sjätte stycket i fördraget, bestämmelser om fastställandet av sättet för att balansera efterfrågan mot tillgången på malmer, råmaterial och särskilda termiskt klyvbara material. [4]

4 — EGT 32, 1960, s. 777, svensk specialutgåva, område 12, volym 1, s. 17, nedan kallade bestämmelserna.

16. Genom bestämmelserna infördes förenklade förfaranden för att balansera tillgången och efterfrågan på malmer mot varandra.

17. Således anges följande i artikel 5 första stycket:

"Om kommissionen på byråns initiativ, och efter att ha hört den rådgivande kommittén, konstaterar att situationen på marknaden för en viss produkt kännetecknas av att tillgången klart överstiger efterfrågan, kan den genom ett lämpligt direktiv anmoda byrån att tillämpa det förenklade förfarandet ..."

18. Enligt detta förenklade förfarande kan förbrukarna och producenterna direkt förhandla fram och underteckna leveransavtal, efter det att byrån har bestämt de allmänna villkoren för avtalen. Avtalen översänds till byrån, som skall anses ha ingått dem om den inte inom åtta dagar från och med dagen för mottagandet av avtalen har meddelat berörda parter några invändningar.

19. Detta förfarande äger inte tillämpning på leveransavtal som avser speciella klyvbara material. [5]

20. I artikel 5a i bestämmelserna, som byrån införde den 15 juli 1975, [6] föreskrivs ett nytt förenklat förfarande för malmer och råmaterial varigenom byrån tillförsäkras fullständig kännedom om marknaden [7] samtidigt som förbrukarna kan "vända sig direkt till producenterna och fritt förhandla med den som de väljer att ingå leveransavtal med". [8]

21. I artikel 5a i dess ändrade lydelse föreskrivs emellertid följande:

"c) Ett leveransavtal skall innehålla åtminstone följande uppgifter:

1. Angivande av avtalsparterna.

2. De kvantiteter material som skall levereras.

3. Årliga leveranstider.

4. Beskaffenheten av det material som skall levereras.

5. Ursprungsland för det material som skall levereras. Om denna uppgift inte kan lämnas när avtalet ingås, skall leverantören förbinda sig gentemot förbrukaren och byrån att senare skriftligen meddela ursprungslandet för varje delleverans.

6. Pris och betalningsvillkor.

7. Avtalens löptid.

d) Avtalet skall inom tio vardagar underställas byrån för undertecknande.

...

5 — Artikel 5 sista stycket.
6 — EGT 193, 1975, s. 37.
7 — Artikel 5a b.
8 — Artikel 5a a.

f) Byrån skall inom tio vardagar från och med mottagandet av avtalet uttala sig om huruvida den kommer att ingå ett avtal eller ej.

g) Berörda parter skall i ett motiverat beslut underrättas om en vägran att ingå ett avtal. Detta beslut kan hänskjutas till kommissionen i enlighet med bestämmelserna i artikel VIII.3 i försörjningsbyråns stadgar."

Priser

22. Vad gäller leveranser såväl från gemenskapen och som från länder utanför gemenskapen föreskrivs i artikel 67 i fördraget följande: "Med de undantag som anges i detta fördrag skall priserna bestämmas genom att tillgång och efterfrågan balanseras mot varandra enligt bestämmelserna i artikel 60; medlemsstaterna får inte åsidosätta dessa bestämmelser genom nationella föreskrifter."

23. Artikel 68 första stycket i fördraget förbjuder "[e]n sådan prissättning ... som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning i strid med principen om lika tillgång ...".

24. Artikel 69 föreskriver följande: "På förslag från kommissionen får rådet genom enhälligt beslut fastställa priser" samt att "byrån får föreslå de förbrukare som har gjort beställningar en prisutjämning".

25. Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen å ena sidan och Sovjetunionen å andra sidan om handel och kommersiellt och ekonomiskt samarbete, vilket undertecknades den 18 december 1989 och slöts på Europeiska atomenergigemenskapens vägnar genom kommissionens beslut 90/117/Euratom av den 27 februari 1990, [9] är enligt sin artikel 2.1 tillämpligt på kärnmaterial. I dess artikel 14 anges att "varuutbytet mellan avtalsparterna skall ske till priser som är knutna till marknadspriset".

26. Det skall även hänvisas till rådets resolution av den 16 september 1986 om nya energipolitiska mål för gemenskapen fram till år 1995 och om tillnärmningen av medlemsstaternas politik, [10] i vars punkt 5 det föreskrivs att "syftet med gemenskapens och medlemsstaternas energipolitik skall vara" att säkerställa

9 — EGT L 68, s. 2, svensk specialutgåva, område 11, volym 15, s. 206, nedan kallat handelsavtalet.

10 — EGT C 241, s. 1.

"a) säkrare försörjningsvillkor och minskade risker för plötsliga ändringar av energipriserna till följd av

— ...

— den geografiska spridningen av försörjningskällorna utanför gemenskapen."

II —Bakgrund och förfarande

27. Förstainstansrätten fastställde följande i den överklagade domen:

"1 Sökanden [KLE] ... äger och driver ett kärnkraftverk i Niedersachsen (Tyskland). KLE har i sin sakframställning uppgett att det för en bränsleförsörjningspolitik på medellång sikt och med jämna mellanrum ingår leveransavtal som täcker dess bränslebehov för högst fem räkenskapsår.

2 I juni 1993 infordrade KLE anbud avseende leverans av naturligt uran i form av uranhexaflaurid (nedan kallat UF6). Den 10 respektive den 22 november 1993 ingick KLE ett leveransavtal med British Nuclear Fuels plc (nedan kallat BNFL) i Förenade Kungariket, som var det bolag som hade kommit med det mest intressanta anbudet. Avtalet innebar att 400 ton naturligt uran i form av UF6 skulle levereras till ett anrikningsföretag inom gemenskapens territorium senast den 31 mars 1995. Det avtalade inköpspriset var 22 USD (exklusive mervärdesskatt) per kilo. Avtalet innehöll inga uppgifter om ursprungs orten för det uran som skulle levereras, BNFL förpliktade sig att meddela sökanden och Euratoms bränsleförsörjningsbyrå (nedan kallad byrån) namnet på ursprungslandet senast vid varje delleverans. Avtalet skulle enligt ordalydelsen av detsamma inte ha någon verkan om inte byrån gav sitt samtycke.

3 I artikel 5a d i byråns bestämmelser av den 5 maj 1960... föreskrivs inom ramen för ett 'förenklat förfarande' att ett leveransavtal med avseende på ingåendet av detsamma skall underställas byrån för underskrift. Enligt artikel 5a f skall byrån uttala sig inom tio arbetsdagar antingen genom att ingå avtalet eller genom att avvisa det.

4 Den 29 november 1993 mottog byrån det avtal som KLE och BNFL ämnade ingå för underskrift.

5 Genom en skrivelse dagtecknad den 10 december 1993 som mottogs den 13 december samma månad, det vill säga den sista dagen för undertecknande inom tidsfristen tio arbetsdagar, begärde byrån att svaranden och BNFL skulle lämna upplysningar angående ursprunget på det uran som avtalet avsåg. Den 14 december 1993 informerade BNFL byrån om att det ifrågavarande uranet kom från Oberoende staters samfund (nedan kallat OSS), troligtvis Ryssland.

6 Genom en skrivelse av den 20 december 1993 meddelade byrån parterna att dess politik var att se till att '[Europeiska atomenergi]gemenskapen [nedan kallad gemenskapen eller Euratom] förbrukare inte blir beroende av någon särskild försörjningskälla bortom rimliga gränser och att inköp av kärnmaterial från republikerna i OSS görs till priser som överensstämmer med marknadspriserna (det vill säga som återspeglar produktionskostnaderna och är jämförbara med de priser som tillämpas i länder med marknadsekonomi)'. Byrån förklarade att dess spridningspolitik syftade till att begränsa leveranserna från OSS för att täcka enskilda förbrukares behov i gemenskapen till en andel från 20 till 25 procent. Enligt byrån skulle det avtal som sökanden hade presenterat innebära en risk för att denne i en alltför hög grad skulle bli beroende av uran från OSS. Enligt byråns beräkningar skulle KLE med hänsyn till samtliga leveranser som detta mottagit under de senaste tre åren ha rätt att inhandla 45 ton naturligt uran per år med ursprung i OSS. KLE hade dock såsom byrån noterat redan införskaffat detta i sådana mängder att det avsevärt och för flera år framåt översteg en rimlig beroendenivå. Vidare återspeglade de priser som erbjuds inte de normala produktionskostnaderna och var inte jämförbara med de priser som tillämpades i länder med marknadsekonomi. Byrån ansåg det därför vara olämpligt att ingå avtalet, men ombad ändå parterna att inkomma med yttrande innan det definitiva beslutet fattades.

7 Den 29 december 1993 vände sig sökanden med stöd av artikel 53 andra stycket i fördraget till kommissionen under åberopande av att byrån hade underlåtit att vidta en åtgärd.

8 Den 6 januari 1994 delgavs sökanden byråns beslut nr 1/94 om det den 29 november 1993 presenterade leveransavtalet. Enligt beslut hade byrån ingått avtalet mellan KLE och BNFL av den 10 respektive 22 november 1993 varvid denna hade tillagt ett villkor enligt vilket det levererade naturliga uranet varken direkt eller indirekt fick härstamma från OSS.

9 Den 10 januari 1994 upplyste kommissionen sökandens ombud om att byråns beslut som meddelades sökanden den 6 januari enligt denna hade fattats inom den föreskriva tidsfristen, varför föremålet för det där anhängiga förfarandet hade bortfallit.

10 Genom skrivelse av den 20 januari 1994 kompletterade sökanden det 29 december 1993 inledda förfarandet med avseende på det nämnda beslutet nr 1/94.

11 Genom en andra skrivelse av samma datum hänsköt sökanden vidare detta beslut till kommissionen med tillämpning av artikel 53 andra stycket i fördraget.

12 Vad beträffar det första förfarandet rörande påståendet om att byrån underlåtit att vidta en åtgärd fattade kommissionen den 4 februari 1994 beslut 94/95/Euratom om förfarandet vid tillämpningen av artikel 53 andra stycket i Euratomfördraget (EGT L 48, s. 45, nedan kallat beslut 94/95). Kommissionen avslog sökandens begäran att kommissionen bland annat skulle beordra byrån att ingå avtalet av den 10 respektive 22 november 1993, vilken sökanden grundade på påståendet att byrån inte hade uttalat sig inom den föreskrivna tidsfristen. Enligt kommissionen förelåg det ingen underlåtenhet från byråns sida, eftersom denna hade rätt att komplettera handlingarna i ärendet och att tidsfristen på tio arbetsdagar därför inte hade börjat löpa förrän det datum som den mottog de begärda uppgifterna, det vill säga den 14 december 1993, och inte hade löpt ut förrän den 6 januari 1994, dvs. det datum då beslut nr 1/94 hade fattats.

13 Vad beträffar förfarandet rörande det nämnda beslutet nr 1/94 fattade kommissionen den 21 februari 1994 beslut 94/285/Euratom om tillämpningen av artikel 53 andra stycket i Euratomfördraget (EGT L 122, s. 30, nedan kallat beslut 94/285). Kommissionen ansåg byråns beslut vara rättsenligt och avslog därför sökandens begäran.

14 Vid detta förhållande ansåg KLE att ifrågavarande leveransavtal inte kunde fullgöras. BNFL och KLE fullföljde därför inte avtalet.

15 Den 8 respektive den 14 mars 1994 ingick KLE och BNFL ett nytt leveransavtal avseende 400 ton uran i form av UF6 till ett pris av 27 USD per kilo. Avtalet innehöll villkoret att materialet inte direkt eller indirekt fick härröra från OSS. Detta avtal ingicks av byrån den 30 mars 1994."

28. Det var under dessa omständigheter som KLE väckte talan i målen T-149/94 och T-181/94 om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/95 respektive 94/285 och, vad särskilt beträffar det andra målet, om att gemenskapen skulle förpliktas att till sökanden betala ett belopp om 3 511 279,30 DM i skadestånd med 6 procents årlig ränta från och med den 7 april 1994.

III — Den överklagade domen

Talan i mål T-149/94

29. Till stöd för sin talan vid förstainstansrätten åberopade klaganden fem grunder under vilka gjordes gällande att artikel 5a f i förordningen och bestämmelserna i kapitel 6 i fördraget som rör försörjning åsidosatts, samt att principerna om proportionalitet och skydd för rättssäkerheten, reglerna om kompetensfördelning samt motiveringsskyldigheten åsidosatts och att det förekommit maktmissbruk.

30. Under *den första och den andra grunden* ifrågasattes dels om byrån — i det föreliggande fallet — fick begära kompletterande upplysningar beträffande råmaterialets ursprung, dels om den fick fatta ett definitivt beslut innan ärendet var färdigberett, det vill säga innan det innehöll det minimum av uppgifter som krävs enligt artikel 5a c i bestämmelserna. Klaganden har gjort gällande att det var oproportionerligt att kräva kompletterande upplysningar och att dröjsmålet med att fatta ett beslut var längre än vad som var nödvändigt för att färdigbereda ärendet. Enligt klaganden åsidosattes rättssäkerhetsprincipen genom det godtyckliga dröjsmålet.

31. Förstainstansrätten ansåg att det framgår av artikel 5a c i bestämmelserna att det geografiska ursprunget för de material som skall levereras intar en central plats bland de uppgifter som skall meddelas byrån vid tillämpningen av artikel 5a i bestämmelserna. Den påpekade härvidlag att det är oundgängligen nödvändigt att byrån har kännedom om det geografiska ursprunget för leveranserna för att den leveranssäkerhet som eftersträvas med den införda försörjningspolitiken skall kunna säkerställas. [11]

32. Förstainstansrätten tillade att det klart framgår av själva ordalydelsen i artikel 5a c i bestämmelserna att uppgift om ursprungsland endast får meddelas senare för det fall att leverantören inte kunde lämna denna uppgift då avtalet ingicks. Enligt förstainstansrätten hade klaganden och leverantören åtminstone underförstått avtalat att råmaterialen skulle komma från OSS. [12]

33. Förstainstansrätten ansåg därvidlag att sökanden själv, genom att inte ange uranets geografiska ursprung i leveransavtalet trots att det åtminstone underförstått hade avtalats mellan parterna, hade gett upphov till de administrativa svårigheter som byrån mötte när den skulle uttala sig. Under dessa omständigheter ansåg den att klaganden inte hade rätt att åberopa förmånen i artikel 5a f i bestämmelserna i vilken skyndsamt förfarande föreskrivs och enligt vilket byrån i

11 — Punkt 35 i domen.
12 — Punkterna 36 och 37.

okomplicerade fall måste uttala sig inom tio arbetsdagar.

34. Förstainstansrätten ansåg att byrån i det förevarande fallet däremot hade rätt att innan utgången av den i artikel 5a f i bestämmelserna föreskrivna tidsfristen begära kompletterande uppgifter av parterna beträffande ursprunget på de material som skulle levereras.

35. Den bedömde den tid byrån behövde för att fatta sitt beslut som rimlig och varken innebar att artikel 5a f i bestämmelserna, proportionalitetsprincipen eller rättssäkerhetsprincipen åsidosatts. Talan kunde således inte vinna bifall på den första och på den andra grunden.

36. Förstainstansrätten konstaterade att sökanden inte hade utvecklat *den tredje grunden* under vilken den gjorde gällande att reglerna om fördelning av behörighet hade åsidosatts och fann därmed att det saknades anledning att uttala sig om denna grund. [13]

37. Förstainstansrätten godtog därefter inte heller *den fjärde grunden* under vilken gjordes gällande att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts eftersom beslut 94/95 enligt denna klart och otvetydigt visade hur kommissionen hade resonerat. [14]

38. Under *den femte grunden* gjordes gällande att både byrån och kommissionen hade gjort sig skyldiga till maktmissbruk. Enligt klaganden hade dessa inte något utrymme att företa skönsmässig bedömning, utan var skyldiga att ingå det avtal som underställts dem av sökanden. Förstainstansrätten ansåg att klaganden på intet sätt hade visat att byrån och kommissionen hade strävat mot något annat mål än att genomföra försörjningspolitiken. [15]

39. Förstainstansrätten ogillade följaktligen talan i mål T-149/94.

Talan i mål T-181/94

Yrkandet om ogiltigförklaring

40. Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av beslut 94/285 åberopade klaganden

13 — Punkterna 42 och 43.

14 — Punkterna 48— 50.

15 — Punkterna 53 och 54.

vid förstainstansrätten fem grunder under vilka denne gjorde gällande att artikel 5a i bestämmelserna, föreskrifterna i kapitel 6 i fördraget som handlar om försörjning, de allmänna gemenskapsrättsliga principerna, reglerna om kompetensfördelning och motiveringsskyldigheten hade åsidosatts samt att det hade förekommit maktmissbruk.

41. *Den första grunden* bestod av fyra delar.

42. Under den första och den andra delgrunden gjordes gällande att byråns skyldighet att ingå avtalet i enlighet med artikel 5a i bestämmelserna hade åsidosatts respektive att försörjningspolitiken, såsom denna bestämts och tillämpats i det förevarande fallet, innebar ett åsidosättande av artikel 61 första stycket, artikel 60 och artikel 65 första stycket samt artikel 52.2 och artikel 64 i fördraget. Klaganden ifrågasatte således försörjningspolitiken, såsom den definierats och tillämpats i det föreliggande fallet och möjligheten att avvika från samspelet mellan tillgång och efterfrågan vid byråns utövande av ensamrätten att ingå avtal om leverans av uran.

43. Förstainstansrätten undersökte försörjningsordningen enligt kapitel 6 i fördraget mot bakgrund av gemenskapens målsättning. Den slöt sig till att det framgår av fördragets uppbyggnad att byråns uppdrag består i att säkerställa ett av de väsentliga mål som angetts för gemenskapen i artikel 2 d i fördraget, nämligen en säkrad försörjning enligt principen om lika tillgång till resurserna, vilken fastställts i artikel 52.1 i fördraget. Den ansåg att detta tydligt följer av artikel 52.2 b i fördraget i vilken detta specialiserade organ uttryckligen upprättas för detta syfte, och där det i princip tillerkänns exklusiva rättigheter i avsikt att tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning av kärnmaterial såväl från gemenskapen som från tredje land. [16]

44. Förstainstansrätten ansåg att byrån, även inom ramen för det förenklade förfarandet, har rätt att vägra att ingå ett avtal som kan skada förverkligandet av fördragets målsättning. [17]

45. Även om principen om balansering mellan tillgång och efterfrågan i allmänhet skall iakttas när byrån utövar sin ensamrätt att ingå leveransavtal ansåg förstainstansrätten att fördraget emellertid föreskriver ett noga angivet undantag, eftersom byrån har skyldighet att effektuera samtliga beställningar "om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger mot det". [18]

46. Förstainstansrätten ansåg att byrån beträffande beslut i frågor som rör ekonomisk poli-

16 — Punkt 85.
17 — Punkt 86.
18 — Punkt 88.

tik jämte handels- och kärnkraftspolitik har ett omfattande utrymme att företa skönsmässig bedömning inom ramen för utövandet av sin behörighet, på sådant sätt att förstainstansrättens kontroll under alla omständigheter skall begränsa sig till uppenbara bedömningsfel eller till maktmissbruk. [19]

47. Förstainstansrätten ansåg att byrån hade rätt att motsätta sig import av kärnmaterial om denna import skulle kunna undergräva förverkligandet av fördragets målsättning, i synnerhet genom sin inverkan på försörjningskällorna. En sådan risk skulle enligt förstainstansrätten kunna anses vara ett rättsligt hinder mot att effektuera en beställning enligt artikel 61 första stycket i fördraget. [20]

48. Förstainstansrätten ansåg att det vid den tidpunkt då kommissionen fattade beslut 94/285 inte var uteslutet att säkerställandet av en regelbunden och rättvis försörjning i enlighet med artikel 2 d i fördraget skulle kunna äventyras, och därmed konstaterade den att det första rättsliga hindret verkligen förelåg. [21]

49. Beträffande det andra hindret gjorde kommissionen gällande att syftet med det försörjningssystem som har införts genom fördraget är att importen av kärnmaterial till gemenskapen skall ske till priser som är knutna till marknadspriset. En sådan princip har enligt kommissionen bland annat godkänts i artikel 14 i handelsavtalet såsom tillämplig i förbindelserna mellan gemenskapen och Sovjetunionen och därefter i förhållande till OSS-staterna.

50. Förstainstansrätten ansåg att artikel 14 i handelsavtalet utgör en del av gemenskapsrätten och påminde bland annat om att byrån, enligt artikel 64 i fördraget, är skyldig att i förekommande fall handla inom ramen för avtal mellan gemenskapen och tredje land.

51. Efter att ha granskat de tillgängliga prisuppgifterna för att få reda på om byrån och kommissionen hade tillämpat artikel 14 i handelsavtalet på ett riktigt sätt konstaterade förstainstansrätten att avtalet, som ingåtts till ett pris som till och med låg under det genomsnittliga priset som tillämpas på spotmarknaderna, inte överensstämde med den regel enligt vilken leveranserna skall ske till priser som är knutna till marknadspriserna. [22]

52. Det ansågs därmed vara visat att det förelegat ett andra rättsligt hinder i den mening som avses i artikel 61 första stycket i fördraget.

19 — Punkt 90.
20 — Punkt 92.
21 — Punkterna 94 och 95.
22 — Punkt 100.

53. Beträffande det tredje hindret för ingående av avtalet, som skulle följa av skyldigheten att säkerställa en lika tillgång till resurserna och att förhindra att en förbrukare får en privilegierad ställning i förhållande till sina konkurrenter, ansåg förstainstansrätten att, om importen skulle begränsas, måste tillämpningen av en rimlig beroendetröskel, som med hänsyn till situationen på marknaden fastställs till ett visst högsta procenttal av enskilda förbrukares konsumtion, anses vara motiverad för att säkerställa en lika tillgång till resurserna i enlighet med artikel 52.1 i fördraget. [23]

54. Efter att ha konstaterat att klaganden redan hade köpt uran från OSS i sådana mängder att den gräns som byrån fastställt inom ramen för sitt stora utrymme att företa skönsmässig bedömning hade överskridits, ansåg förstainstansrätten att kommissionen med all rätt hade konstaterat att det förelåg ett rättsligt hinder i den mening som avses i artikel 61 första stycket i fördraget. [24]

55. Förstainstansrätten ansåg att byrån varken hade gjort en felaktig rättslig bedömning eller en uppenbart oriktig bedömning genom att vägra ingå det ifrågavarande leveransavtalet utan förbehåll och genom att tillägga ett villkor att uranet inte fick komma från OSS. [25]

56. Förstainstansrätten förklarade således att det inte förelåg något stöd för den första och den andra delen av den första grunden, varför de inte kunde leda till att talan skulle vinna bifall.

57. Genom den första grundens tredje del, under vilken gjordes gällande att målsättningarna med artikel 1 i fördraget hade åsidosatts, kritiserade klaganden kommissionen och byrån för att enbart ha inriktat sig på producenternas intressen och utan att ta hänsyn till förbrukarnas intressen. Dessutom skyddade byråns politik enligt klaganden endast i ringa omfattning de producenter som finns inom gemenskapen och som endast täcker 20 procent av gemenskapens behov av uran och gynnade vissa producenter i vissa tredje länder.

58. Förstainstansrätten godtog inte denna anmärkning därför att byrån skall söka trygga en säker försörjning och säkerställa fortlöpande leveranser till förbrukarna i gemenskapen samt därför att det ligger i kärnindustrins intresse i gemenskapen att en enskild leveranskälla inte blir för dominerande i förhållande till andra källor. Den tillade att det även låg i gemenskapens intresse och överensstämde med målet att utveckla förbindelserna med övriga länder att importen sker till priser som är knutna till marknadspriserna såsom bland annat framgår av artikel 14 i handelsavtalet. Enligt förstainstansrätten motsvarar således beslut 94/285 de krav som följer av försörjningspolitiken och strider inte mot gemenskapens uppgift. [26]

23 — Punkt 102.
24 — Punkterna 104 och 105.
25 — Punkt 107.
26 — Punkt 113.

59. Under den första grundens fjärde del gjordes gällande ett påstående om åsidosättande av reglerna för hur den gemensamma marknaden för naturligt uran skall fungera, bland annat av artikel 2 g samt artikel 92 och följande artiklar i fördraget, vilka garanterar friheten att göra inköp hos en leverantör i en annan medlemsstat som företagen själva har valt.

60. Förstainstansrätten underkände denna anmärkning. Den ansåg att ett företags frihet att göra sina inköp hos en leverantör i en annan medlemsstat, vilken det självt har valt, måste ske inom de gränser som har fastställts genom fördraget, bland annat på ett sådant sätt att säkerheten i försörjningen inte drabbas. I det förevarande fallet ansåg förstainstansrätten att det föreligger vissa rättsliga hinder mot sökandens avtal, vilket i enlighet med artikel 61 första stycket i fördraget begränsar denna frihet. [27]

61. Klaganden åberopade till stöd för *sin andra grund* att rättssäkerhetsprincipen hade åsidosatts genom att byrån inte hade uppvisat någon öppenhet, att likhetsprincipen hade åsidosatts, eftersom den inte hade beaktat att elproduktionen i Tyskland endast i begränsad omfattning är beroende av kärnenergi och att proportionalitetsprincipen hade åsidosatts, eftersom spridningsmålet även kunde uppnås med hjälp av artikel 65 andra stycket i fördraget eller artiklarna 70 och 72 i fördraget om främjande av projekteringsverksamhet och upplåggande av kommersiella lager och beredskapslager.

62. Förstainstansrätten fastslog att anklagelsen om åsidosättande av rättssäkerheten skulle ogillas, med hänsyn till att det finns lättillgängliga informationskällor som en normalt aktsam ekonomisk aktör inom detta mycket speciella och väl avgränsade område förväntas känna till, varför någon brist på öppenhet inte kunde göras gällande. [28]

63. Beträffande likhetsprincipen påpekade förstainstansrätten att byrån tillämpar en tröskel för rimligt beroende i syfte att säkerställa en lika tillgång till resurser för företag som är etablerade i gemenskapen och att ett sådant tillvägagångssätt är tillåtet enligt artikel 52.1 i fördraget. Den tillade att det inte kan krävas att byrån och kommissionen tar hänsyn till de särskilda förhållandena i de olika medlemsstaterna. Dessutom ansåg förstainstansrätten att klaganden inte hade visat att det skulle kunna föreligga sådana fall där byrån och kommissionen inte skulle motsätta sig ett åsidosättande av artikel 5a i bestämmelserna. [29]

64. Vad det slutligen gäller den del av anklagelsen som avsåg åsidosättande av proportionalitetsprincipen angav förstainstansrätten att den skulle ogillas på grund av att byrån, med tanke på syftet med försörjningspolitiken, måste hindra import från OSS till priser som inte är knutna till marknadspriserna. Den tillade att det villkor, enligt vilket materialet inte fick komma från OSS, inte var oproportionerligt av skäl som har angetts ovan, sär-

27 — Punkt 117.

28 — Punkt 127.

29 — Punkt 132.

skilt med hänsyn till de risker ett sådant ursprung skulle kunna medföra för spridningen av försörjningskällorna. [30]

65. Klaganden hävdade genom *den tredje grunden*, under vilken det gjordes gällande att det skett ett åsidosättande av reglerna om kompetensfördelning, att varken byrån eller den rådgivande kommittén är institutioner i den mening som avses i artikel 3.1 i fördraget, att utarbetandet av den gemensamma försörjningspolitiken är förbehållen gemenskapens politiska institutioner, nämligen kommissionen och rådet och att byrån endast ansvarar för den kommersiella sidan av försörjningen, men inte har någon behörighet att fastställa importkvoter.

66. Förstainstansrätten underkände den tredje grunden därför att byrån hade följt den väg som stakats ut av rådet och kommissionen samt hade handlat inom ramen för det omfattande utrymme att företa skönsmässig bedömning som det förfogar över för att fatta beslut i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftspolitik. Den tillade att kommissionen, inom ramen för den tillsyn av byråns åtgärd, som hänskjutits till den av klaganden enligt artikel 53 andra stycket i fördraget, bekräftade den bedömning som byrån hade gjort. [31]

67. Under *sin fjärde grund* gjorde klaganden gällande att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts, eftersom det systematiska förhållandet mellan byråns behörighet och fördraget inte framgick av motiveringen till beslut 94/285. I kommissionens beslut redogjordes det inte för varför klaganden skulle bli beroende av uran med ursprung i OSS och på vilket sätt som det inköpspris som överenskommits i leveransavtalet inte motsvarade marknadsekonomiska villkor eller var knutet till marknadspriserna.

68. Förstainstansrätten ansåg att de huvudsakliga skälen till byråns vägran att ingå det avtal som klaganden ingivit framgick av motiveringen till beslut 94/285 på ett klart och otvetydigt sätt. [32]

69. Klaganden framförde *en femte grund*, under vilken den gjorde gällande att byrån och kommissionen inte hade någon behörighet att företa en skönsmässig bedömning, utan var skyldiga att ingå det avtal som hade underställts dem av sökanden.

70. Förstainstansrätten fastställde att klaganden inte hade visat att byrån och kommissionen hade strävat mot något annat mål än att genomföra Euratoms försörjningspolitik. [33]

30 — Punkt 135.
31 — Punkt 140.
32 — Punkt 146.
33 — Punkt 150.

71. Den ogillade alltså yrkandet om ogiltigförklaring i dess helhet.

Skadeståndsyrkandet

72. Eftersom förstainstansrätten ansåg att byråns ifrågasatta handlande och kommissionens vägran att bifalla de krav som klaganden hade framställt vid kommissionen inte innehöll några som helst oegentligheter, lämnades skadeståndsyrkandet utan avseende. [34]

IV — Överklagandet

73. KLE har yrkat att domstolen skall

"1. upphäva förstainstansrättens dom av den 25 februari i de förenade målen T-149/94 och T-181/94,

2. ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 4 februari 1994, [35]

3. ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 21 februari 1994, [36]

4. förplikta Europeiska atomenergigemenskapen att ersätta den skada som klaganden lidit med 3 511 279, 30 DM med ränta om 6 procents årlig ränta från och med den 7 april 1994, samt

5. förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta rättegångskostnaderna, inbegripet kostnaderna för förfarandet vid förstainstansrätten samt det föregående förfarandet, i den mån detta inte redan beaktats inom ramen för skadeståndsyrkandet i punkt 4."

34 — Punkterna 155 och 156.

35 — K(94) 243 slutlig.

36 — K(94) 344 slutlig.

74. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

"1. ogilla överklagandet, samt

2. förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna."

75. I sin replik har KLE yrkat att domstolen skall ålägga kommissionen att förete rådets förhandlingsdirektiv samt andra handlingar rörande förhandlingarna med Ryska federationen om vänskaps- och samarbetsavtalet.

76. Av dessa handlingar skulle det enligt klaganden framgå att uppfattningen att OSS i sin helhet skall ses som en enda försörjningskälla strider mot kommissionens praxis.

77. KLE tillägger att i annat fall bör "... domstolen till akten foga de handlingar från förfarandet vid byrån och motparten som rör det föreliggande förfarandet".

V —Prövning av de grunder som åberopats till stöd för överklagandet

78. Kommissionen har hävdat att det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning och har uppmanat domstolen att avvisa det med tillämpning av artikel 119 i rättegångsreglerna, med motiveringen att det utgör en upprepning av ansökan i första instans och inte innehåller några specifika identifierbara rättsliga grunder avseende den överklagade domen. Överklagandet är således inte förenligt med artikel 52 i Euratomstadgan för domstolen eller artikel 112.1 c i rättegångsreglerna.

79. KLE har däremot ansett att eftersom överklagandet grundas på rättegångsfel som kränker den överklagades intressen samt på att förstainstansrätten vid flera tillfällen åsidosatt gemenskapsrätten, är villkoren i artikel 51 i EG-stadgan för domstolen [37] och artikel 112.1 c i rättegångsreglerna uppfyllda.

80. I det föreliggande fallet har klaganden anfört att den inte enbart har gjort hänvisningar eller upprepningar. Överklagandet följer troget, vad gäller både rubricering och ter-

37 — Vilket säkert bör läsas "artikel 52 i Euratomstadgan".

minologi, förstainstansrättens dom som helt strider mot gemenskapsrätten.

Inledande anmärkningar

81. Det tillvägagångssätt som klaganden har valt i överklagandet väcker på allvar frågan om tillämpningen av artikel 119 i rättegångsreglerna. Det står klart att KLE:s uppställning av överklagandet följer förstainstansrättens dom och återger varje grund som KLE anförde i första instans.

82. Artikel 112.1 c i rättegångsreglerna föreskriver att överklagandet skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas. Enligt domstolens fasta rättspraxis framgår det av dessa bestämmelser att det i ett överklagande tydligt skall anges vad som kritiseras i den dom som det yrkar upphävning av samt de grunder som särskilt anförts till stöd för detta yrkande. [38]

38 — Se till exempel domen av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen (REG 1998, s. I-3111), punkterna 18 och 19.

83. Domstolen tillade att ett överklagande som inskränker sig till att upprepa eller ordagrant återge de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, inklusive sådana som grundas på omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen förklarat inte kunna leda till bifall, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande, som inte innehåller någon argumentation som särskilt syftar till att kritisera den överklagade domen, utgör i själva verket ett yrkande om omprövning av den ansökan som framställts till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen [39] inte omfattas av domstolens behörighet. [40]

84. Det bör anmärkas att i motsats till vad som synes framgå av första delen av den av domstolen vanligen använda motiveringen för att berättiga att grunder och argument underkänns som redan har anförts vid förstainstansrätten, räcker det inte med att formulera om dessa för att undvika att de avvisas. Såsom klart framgår av den andra delen av denna motivering påverkas frågan om en grund för eller ett argument kan tas upp till prövning tillräckligt redan av att anmärkningar som förstainstansrätten har behandlat anförs på nytt, oberoende om de är likalydande eller inte, [41] i syfte att domstolen skall uttala sig på

39 — Denna rättspraxis går att tillämpa på artikel 50 i Euratomstadgan för domstolen då dessa båda texter, liksom följaktligen de villkor de innehåller för att överklaganden skall kunna prövas, är helt identiska.

40 — Domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 20.

41 — I domstolens dom av den 15 maj 1997 i mål C-355/95 P, TWD mot kommissionen (REG 1997, s. I-2549, punkt 33), uttalade domstolen för övrigt att en grund där klaganden endast har upprepat de argument som den redan anfört i förstainstansrätten, och som denna har förkastat, inte kan prövas utan att denna avvisning är beroende av villkoret att de argument som framförs på nytt, men denna gång inför domstolen, ordagrant återger dem som framförts vid förstainstansrätten.

samma villkor och med stöd av samma behörighet som förstainstansrätten.

85. Då KLE i överklagandet systematiskt har upprepat de grunder som gjordes gällande vid förstainstansrätten uppkommer det allvarliga tvivel vad gäller KLE:s faktiska målsättning, som snarast tycks vara en omprövning av ansökan.

86. Av en ingående undersökning av överklagandet och repliken framgår dock att innehållet i de av klaganden framförda anmärkning arna samtidigt utgör ett ifrågasättande av förstainstansrättens uppfattning om de faktiska omständigheterna och de bedömningar som den gjort beträffande dessa eller beträffande den bevisning som förebringats, samtidigt som det även innehåller verkliga rättsfrågor angående domstolens behörighet, som det i vissa hänseenden kan vara motiverat att föra en diskussion om. Under dessa omständigheter verkar en tillämpning av artikel 119 inte vara ändamålsenlig.

87. Det är för övrigt detta val som domstolen gjort då den beslutat att fortsätta behandlingen av målet.

88. Som nämnts ovan har KLE inte uttryckligt gjort gällande varje grund som åberopats gentemot förstainstansrättens dom, vilket är brukligt. Klaganden har omedelbart utvecklat dem och underordnat dem rubrikerna till de grunder som anfördes vid förstainstansrätten, vilket även är den uppställning som har upprepats i de skriftliga anmärkningarna som har ingetts till domstolen.

89. Detta förfaringssätt påverkar presentationen av det aktuella förslaget till avgörande på så sätt att jag har valt att i stora drag använda den föreslagna uppställningen för att inte riskera den logik som KLE önskat ge sitt resonemang samt för att kunna svara på samtliga argument i deras helhet.

A — *Domskälen avseende mål T-149/94*

1. Grunden under vilken görs gällande att byrån gjort sig skyldig till maktmissbruk i strid med artikel 5a f i bestämmelserna

90. KLE har i huvudsak gjort gällande att föreskrifterna i artikel 5a f i bestämmelserna, i motsats till vad förstainstansrätten slog fast, varken ger byrån rätt att begära upplysningar eller besluta att förlänga den tidsfrist på tio dagar som föreskrivs i denna bestämmelse och inom vilken byrån antingen skall ingå eller vägra att ingå avtalet i fråga.

91. Den av KLE framförda grunden leder mig till att undersöka den exakta omfattningen av byråns befogenhet då ett leveranskontrakt underställs den i syfte att den skall ingå avtalet, men inte har kännedom om *ursprunget för de leveranser* som angivits i avtalet.

92. Enligt lydelsen i artikel 5a f i bestämmelserna finns endast ett alternativ eftersom byrån inom den föreskrivna tidsfristen måste besluta om det skall ingå avtalet eller inte.

93. Byråns befogenheter skall emellertid bedömas med hänsyn till både det uppdrag som den har samt det bakomliggande syftet i fördraget och i tillämplig sekundärrätt.

94. Fördraget anger att gemenskapen skall "tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning av malmer och kärnbränslen". [42] Det är uppenbart att regelbunden försörjning har ett nära samband med spridningen av försörjningskällorna. Inget samhälle kan ta risken att ha handelsförbindelser med endast en leverantör eller ett begränsat antal leverantörer beträffande sådana produkter såsom energimaterial, vilka är absolut nödvändiga för den ekonomiska verksamheten i ett land och därigenom för dess invånares levnadsstandard. Avsaknaden av alternativa omedelbara försörjningskällor skulle kunna få allvarliga konsekvenser för ett land om en av dess leverantörer plötsligt inte skulle kunna leverera, och för det fall det endast fanns ett begränsat antal leverantörer skulle en sådan brist drabba en stor del av försörjningen. [43] Spridningen av försörjningen är alltså ett villkor för regelbundenheten och den säkerhet som gemenskapen står för.

95. Rådet följde samma resonemang då det i ovannämnda resolution av den 16 september 1986 föreskrev att gemenskapens och medlemsstaternas energipolitik skall vara att säkerställa säkrare försörjningsvillkor och minskade risker för plötsliga ändringar av energipriserna till följd av den geografiska spridningen av försörjningskällorna utanför gemenskapen. [44]

96. Därav följer att byråns kännedom om leveransernas geografiska ursprung får en verklig betydelse. Kännedomen är i sig ett villkor för att kravet på spridning av försörjningen skall få effekt, eftersom det därigenom blir möjligt att utpeka försörjningskällorna,

42 — Artikel 2 d.

43 — "Denna försörjning bör alltså vara: 'regelbunden, det vill säga stabil både avseende pris och kvantitet och, i så stor utsträckning som möjligt, motsvara förbrukarnas behov på ett sätt som inte äventyrar förverkligandet av kärnkraftsprogrammen'". Bette, A., "Enseignements de sept années d'application du régime d'approvisionnement institué par le Traité de l'Euratom", *Annuaire francaise de droit international*, 1965, s. 713, citerad i Pirotte, O., *Trente ans d'expérience Euratom, La naissance d'une Europe nucléaire*, 1988, s. 59.

44 — Punkt 5 a, andra strecksatsen.

inte bara för att säkerställa att de har olika ursprung utan även för att bedöma riskerna för att försörjningen inte kan fullföljas på grund av den politiska eller ekonomiska konjunkturen i en stat eller en grupp av leverantörsstater. Nödvändigheten av att förfoga över exakt information om försörjningskällorna kan enligt min mening således inte vara utan betydelse för hur de bestämmelser som anger byråns behörighet skall uppfattas.

97. Fördragets bestämmelser vittnar om en sådan betydelse. Artikel 60, som är tillämplig på både förbrukare av råmaterial från gemenskapen och från länder utanför gemenskapen, anger att förbrukare regelbundet skall underrätta byrån om leveransernas ursprungsort.

98. Dessutom har byrån, som har ensamrätt att ingå avtal om försörjning, [45] för övrigt befogenhet att fastställa villkoren för att effektuera samtliga beställningar som ingivits av förbrukarna, [46] vilket uppenbarligen innefattar villkor om ursprung.

99. Denna behörighet bekräftas i artikel 65 andra stycket i fördraget som anger att byrån får bestämma leveransernas ursprungsort, om förbrukarna tillförsäkras villkor som är minst lika förmånliga som de i beställningen angivna.

100. Låt mig tillägga att enligt artikel 64 i fördraget utövar byrån sin ensamrätt "... i förekommande fall ... inom ramen för avtal mellan gemenskapen och ett tredje land eller en internationell organisation...". Med andra ord, om gemenskapen är bunden av internationella avtal som kan ha en inverkan på försörjningen av nukleärt råmaterial skall byrån rätta sig därefter, vilket innebär att den inte kan ingå ett försörjningsavtal utan att först ha blivit informerad om ursprunget för de leveranser som avtalet avser. Utan denna information är det i själva verket omöjligt för byrån att kontrollera om det ifrågavarande avtalets tillämpningsområde gäller avtalsförbindelserna och att kontrollera dess korrekta tillämpning.

101. Som synes råder det inte någon tveksamhet i fördraget om betydelsen av leveransernas geografiska ursprung och om den rätt byrån har att begära fullständig information därom.

102. Under dessa förhållanden kan jag svårligen hålla med om att artikel 5a f i bestämmelserna ålägger byrån att inom den föreskrivna tidsfristen uttala sig om huruvida den tänker ingå avtalet i samtliga fall, även då den inte känner till råmaterialens geografiska ursprung.

45 — Artiklarna 52.2 b och 64 i fördraget.
46 — Ibidem, artikel 60 fjärde stycket.

103. En sådan tolkning skulle innebära att byrån, för att säkerställa leveranssäkerheten inom gemenskapen, om uppgift om ursprung saknades för försiktighets skull skulle vägra att ingå avtalet.

104. Av nyss nämnda skäl kan jag endast dela förstainstansrättens konstaterande att "[d]et geografiska ursprunget för de material som skall levereras intar ... en central plats bland de uppgifter som skall meddelas byrån vid tillämpning av artikel 5a i bestämmelserna", eftersom kännedomen om det geografiska ursprunget är "oundgängligen nödvändigt för att den leveranssäkerhet som eftersträvas med den införda försörjningspolitiken skall kunna säkerställas...". [47]

105. Mot bakgrund av detta krav och med hänsyn till lydelsen av artikel 5a f i bestämmelserna anser jag att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den fastställde att byrån kunde begära kompletterande uppgifter av parterna beträffande ursprunget för de material som skulle levereras enligt bestämmelserna. [48] Även om byrån enligt bestämmelsen skall uttala sig inom den föreskrivna tidsfristen om tio dagar, är det inte förbjudet att vidta en sådan undersökningsåtgärd som åtgärden i fråga, under förutsättning att, vilket förstainstansrätten uttryckligen har angivit, begäran har framställts inom tidsfristen. [49]

106. Det är, med beaktande av betydelsen av byråns roll i fråga om yttre försörjning, inte orimligt att anse att den har befogenhet att göra undersökningar, eftersom denna befogenhet motiveras av dess strävan att utöva kontrolluppgiften så effektivt som möjligt, samtidigt som avtalsparterna lämnas en sista möjlighet att komplettera sitt avtal för att det skall kunna ingås.

107. Ett problem uppstår emellertid då den begärda informationen lämnas inom tidsfristen, men då byrån, såsom i det nu aktuella fallet, fattar sitt beslut efter tidsfristens utgång.

108. Klaganden har i detta avseende klandrat förstainstansrätten för att ha tillåtit att den föreskrivna tidsfristen överskreds, trots att artikel 5a c punkt 5 i bestämmelserna föreskriver att om en leverantör inte kan lämna uppgift om ursprungslandet för de material som skall levereras då avtalet ingås har han rätt att senare skriftligen meddela byrån uppgiften.

109. KLE har i huvudsak tillagt att förstainstansrätten, för att fastställa att företaget saknade rätt att meddela denna uppgift senare, kritiserade det och dess leverantör för att inte ha avslöjat att uranet hade sitt säte i OSS, även om begreppet "ursprungsland" i artikel 5ac punkt 5 i bestämmelserna över huvud taget inte omfattar sådana grupper av stater som OSS.

47 — Punkt 35.

48 — Punkt 39.

49 — I punkt 39 angav förstainstansrätten att byrån hade rätt att framställa denna begäran "...innan utgången av den i 5a f i bestämmelserna föreskrivna tidsfristen...".

110. Påpekas kan att förstainstansrätten ansåg att det framgick av ordalydelsen av artikel 5a c punkt 5 i bestämmelserna att uppgift om ursprungsland endast får meddelas senare för det fall att leverantören inte kunde lämna denna uppgift då avtalet ingicks. [50] Därefter ansåg den att så inte varit fallet i det föreliggande målet, eftersom klaganden och dess leverantör vid denna tidpunkt åtminstone underförstått hade avtalat att materialen skulle komma från OSS.

111. Såsom förstainstansrätten har påpekat motiverar verbet "kunna" i artikel 5a c punkt 5 i bestämmelserna en sådan tolkning, som enligt min mening är nödvändig för att förhindra bedrägliga förfaranden bestående av att en avtalsslutande part dröjer med att meddela råmaterialens ursprung, för att byrån skall ingå det ifrågavarande avtalet, vilket skulle ske till förfång för kravet på spridning av försörjningen.

112. Det framgår av handlingarna i målet att även om svaret från BNFL var tydligt beträffande ursprunget från OSS var det osäkert beträffande själva ursprungslandet. Med hänsyn till den betydelse som byråns kännedom om uranets ursprungsort har, skulle även en inexakt eller osäker uppgift om ursprungslandet kräva att avtalsparterna uppgav denna uppgift i den omfattning de hade den. Domen skall fastställas på denna punkt, eftersom förstainstansrätten kunde fastställa att det geografiska ursprunget inte hade uppgivits, trots att det var känt av parterna, även om det endast kom att utpeka OSS.

113. Låt mig tillägga att de grunder som har åberopats av KLE till stöd för att ifrågasätta motiveringen av domen avseende den omständigheten att avtalsparterna kände till kärnmaterialets ursprung vid den tidpunkt som avtalet underställdes byrån inte faller under domstolens behörighet och enligt domstolens fasta rättspraxis därför inte kan prövas.

114. Domstolen har fastställt att det framgår av ordalydelsen av både artikel 168a i EG-fördraget och motsvarande bestämmelser i EKSG-fördraget och Euratomfördraget att ett överklagande skall vara begränsat till rättsfrågor. Denna begränsning återges i artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen och i motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen, vilka anger de skäl som ett överklagande kan grundas på, nämligen bristande behörighet hos förstainstansrätten, rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

115. Av ovanstående bestämmelser framgår att överklagandet endast kan avse en prövning av om en rättsregel har överträtts och inte någon form av bedömning av de faktiska

50 — Punkt 36.

omständigheterna. Förstainstansrätten är ensam behörig dels att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta, utom då de innehållsmässiga felaktigheterna beror på handlingarna i det föreliggande fallet, dels att bedöma dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt och bedömt de faktiska omständigheterna är domstolen, enligt artikel 168a i EG-fördraget och de motsvarande bestämmelserna i EKSG- och Euratomfördragen, behörig att göra en kontroll av dessa faktiska omständigheters rättsliga beskaffenhet och de rättsliga slutsatser som förstainstansrätten drog av dessa.

116. Mot bakgrund av denna rättspraxis är domstolen således inte behörig att ta ställning till sakomständigheterna. Domstolen är på samma sätt i princip inte heller behörig att pröva den bevisning som förstainstansrätten har ansett styrka sakomständigheterna. Om denna bevisning har inkommit på ett korrekt sätt och allmänna rättsregler och principer om bevisbördan samt rättegångsreglernas bestämmelser om bevisning har iakttagits, ankommer det endast på förstainstansrätten att avgöra vilket värde som skall tillmätas de uppgifter som har underställts den, med undantag för det fall att bevisningen har missuppfattats. [51]

117. I punkt 37 i domen beskrev förstainstansrätten just de delar av bevisningen som ledde den till att slå fast att avtalsparterna tidigare hade fastställt uranets ursprungsort tillräckligt noggrant för att kunna ange det i själva avtalet.

118. Härigenom gjorde förstainstansrätten en självständig bedömning av den bevisning som företeddes för den.

119. Även om klaganden slutligen gör gällande att den saknade kännedom om leveransernas ursprungsland är detta inte ett påstående om att den bevisning som företeddes för förstainstansrätten på något sätt hade missuppfattats.

120. För övrigt är det viktigt att ta reda på vilken skyldighet som ålåg byrån vid tidsfristens utgång, med hänsyn till att avtalsparterna inte hade fått tillstånd att meddela byrån varornas ursprungsort efter avtalets ingående, och att byrån inte desto mindre hade kunnat få tillgång till denna information genom att framställa en begäran om upplysningar inom den föreskrivna tidsfristen.

121. Med andra ord, hade byrån rätt till en ny tidsfrist för att besluta om att ingå avtalet sedan den erhållit de begärda upplysningarna?

51 — Se bland annat dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. (REG 1992, s. I-1981), punkterna 47—49 och 66, beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen (REG 1996, s. I-4435), punkterna 36—40, och domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkterna 18—22.

122. Om utgångspunkten vore att tidsfristen om tio dagar skall iakttas i varje fall, skulle detta ge leverantörerna möjlighet att inte meddela byrån uranets ursprung, vilket dessutom skulle medföra en risk för att byrån helt enkelt skulle vägra att ingå avtalet, med motiveringen att den inte kan ta ställning utan kännedom om råmaterialets ursprung. Ett liknande resonemang skulle kunna innebära att byrån i sin strävan att hålla tidsfristen fattade beslut utan att ha erhållit uppgiften om ursprung, trots att denna uppgift skulle kunna inkomma just före utgången av tidsfristen. Byrån skulle även i detta fall för försiktighets skull vägra att ingå avtalet, vilket verkar överdrivet i de fall leveransernas ursprung inte motiverar ett sådant ställningstagande.

123. En annan tolkning är att tidsfristen inte börjar löpa förrän byrån har erhållit all den information som är nödvändig för att den skall kunna utöva sin ensamrätt att ingå avtal.

124. Denna tolkning, vilken även utgör grunden för förstainstansrättens ifrågasatta resonemang, verkar mer förenlig med den allmänna ordningen för försörjning såsom den har införts i fördraget för att organisera försörjningspolitiken, eftersom kravet på att byrån skall fatta ett snabbt beslut underställs villkoret att avtalet skall inges tillsammans med all den information som är nödvändig för att byrån skall kunna genomföra sin uppgift att kontrollera försörjningskällorna. Den tidpunkt då den omtvistade tidsfristen börjar löpa bör alltså kunna fastställas till den tidpunkt då samtliga handlingar i ärendet har erhållits.

125. Mot bakgrund av denna tolkning anser jag att förstainstansrätten kunde anse att tidsfristen om tio dagar började löpa den 14 december 1993, vilket var den dag då byrån hade erhållit den begärda informationen. [52] I motsats till vad klaganden har påstått kan längden av den omtvistade tidsfristen inte anses vara oproportionerlig, då hänsyn inte kan tas till den tid som förflutit dessförinnan på grund av att handlingar i ärendet saknades.

126. KLE har bestridit att det självt hade gett upphov till de administrativa svårigheter som byrån mötte när den skulle uttala sig om avtalet. Klaganden har dessutom hävdat att förstainstansrätten inte kunde påstå att det skyndsamma förfarandet enligt artikel 5a f i bestämmelserna endast är förbehållet de fall som inte orsakar några problem.

127. Jag föreslår att domstolen skall anse att dessa grunder skall avvisas därför att de riktar sig mot överflödiga motiv i den ifrågasatta domen.

128. Förstainstansrättens avgörande kan nämligen inte påverkas av ett ifrågasättande av dessa motiv.

52 — Punkt 40.

129. Av ovanstående överväganden följer att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.

2. Grunden under vilken görs gällande att den tidsfrist som föreskrivs i artikel 5a f i bestämmelserna har åsidosatts

130. Klaganden anser att den föreskrivna tidsfristen under alla omständigheter hade överskridits när byrån den 6 januari 1994 fattade beslut nr 1/94. Klaganden har ifrågasatt det sätt som använts för att beräkna tidsfristen, vilken enligt den borde ha gått ut den 28 december 1993. Den har tillagt att även om tidsfristen skulle ha löpt ut den 6 januari var beslutet, som var daterat samma dag, felaktigt på grund av att det skickades med rekommenderat brev den 7 januari.

131. Enligt artikel 5a f i bestämmelserna skall byrån uttala sig inom tio arbetsdagar från och med mottagandet av avtalet.

132. Det är ostridigt att begreppet arbetsdagar avser dagar under vilka arbete utförs, vilket medför att två dagar under veckosluten samt helgdagar inte skall tas med i beräkningen av tidsfristen.

133. För att känna till helgdagarna, vars antal och datum varierar mellan medlemsstaterna, bör tillämplig rätt fastställas, vilken i det föreliggande fallet avgörs av föreskrifterna för anställda vid byrån.

134. Dessa personer omfattas av samma föreskrifter som kommissionens tjänstemän, och de helgdagar som berör dem är de som fastställs genom ett årligt meddelande som offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

135. Det följer av dessa omständigheter och kommissionens meddelande om lediga dagar år 1993 [53] att perioden från torsdagen den 23 december till fredagen den 31 december 1993 var ledig, vilket medför att sju dagar får räknas av från de dagar som ligger mellan den 15 december 1993, dagen efter det byrån fick den begärda informationen, och den 6 januari 1994, dagen då beslut nr 1/94 delgavs.

136. Till de dagar som inte tas med i beräkningen av tidsfristen skall läggas veckosluten under den ifrågavarande perioden, totalt sex dagar. [54]

53 — Meddelande 93/C 2/07 (EGT C 2, 1993, s. 8).

54 — Det handlar om lördagen den 18 och söndagen den 19 december 1993, lördagen den 25 och söndagen den 26 december 1993 samt lördagen den 1 och söndagen den 2 januari 1994.

137. Summan av antalet veckoslutsdagar och helgdagar uppgår alltså till totalt tretton dagar, vilka bör dras av från de tjugotre dagar som utgör hela den aktuella perioden.

138. Med andra ord är torsdagen den 6 januari 1994 den tionde och sista dagen av den föreskrivna tidsfristen, vilket ostridigt är det datum då beslut nr 1/94 fattades.

139. Det framgår av själva lydelsen av artikel 5a f i bestämmelserna att byrån *skall uttala sig* inom tio dagar, vilket den också gjorde.

140. Följaktligen gjorde förstainstansrätten sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastslå att den "tidsfrist [inom vilken byrån fattade sitt beslut] var rimlig och innebar [inte] att artikel 5a f i bestämmelserna ... åsidosatts ...". [55]

3. Grunden under vilken görs gällande att reglerna om kompetensfördelning har åsidosatts

141. KLE anser att den befogenhet som getts byrån att ingå försörjningsavtal inte skall utövas skönsmässigt och inte ger byrån rätt att förlänga den frist inom vilken den skall uttala sig. KLE har beträffande denna grund hänvisat till sin ansökan till förstainstansrätten. Beträffande kommissionens invändning, att grunden inte kan upptas till sakprövning eftersom den endast återger vad som framgår av ansökan, har KLE anfört att denna grund stöder sig på ett åsidosättande av förfaranderegler, i synnerhet rätten att yttra sig, vilken förstainstansrätten åsidosatte då den inte tog del av en del av klagandens redogörelse för de faktiska omständigheterna i första instans. Klaganden har hävdat att förstainstansrättens medlemmar inte personligen kände till hela akten, eftersom den framställdes på ett ofullständigt sätt i förhandlingsrapporten.

142. KLE har tillagt att även om förstainstansrätten hade haft fog för att fastställa att företaget inte hade utvecklat den grund under vilken gjordes gällande att reglerna om kompetensfördelning åsidosatts, var förstainstansrätten skyldig att ex officio kontrollera att byråns åtgärder överensstämde med dessa regler.

143. Överklagandet kan inte upptas till sakprövning på denna grund.

144. I punkterna 42 och 43 i domen konstaterade förstainstansrätten att klaganden inte hade utvecklat den tredje grunden, under vilken den gjorde gällande att reglerna om fördelning av behörighet hade åsidosatts och att det följaktligen saknades anledning att uttala sig om denna grund.

55 — Punkt 40.

145. Klaganden har inledningsvis helt enkelt hänvisat till vissa sidor i sin ansökan till förstainstansrätten. Även om klaganden därefter har preciserat den åberopade grunden genom att göra gällande att förstainstansrätten inte undersökte en del av dess redogörelse för de faktiska omständigheterna, har KLE inte beskrivit anledningen till att det enligt företaget verkar som om förstainstansrätten bortsåg från en del av överklagandet som rör omständigheter som skulle ha varit nödvändiga för tvistens lösning. För att en sådan grund skall kunna prövas måste den innehålla en beskrivning av vilka omständigheter som rättstridigt har lämnats utan avseende och innehålla kritiska grunder i syfte att därigenom fastställa att domen är bristfällig. Man måste konstatera att någon sådan bevisning inte förekommer.

146. Dessutom är förstainstansrätten inte skyldig att uttryckligen pröva varje sakförhållande som åberopats av en part till stöd för sin talan om detta avgörande är rättsligt grundat och motiveras av skäl som är klara och otvetydiga.

147. Förstainstansrätten gjorde, som jag tidigare har uppgett, [56] en riktig tolkning av de relevanta bestämmelserna då den uttalade sig om hur byrån tillämpat den föreskrivna tidsfristen. Den ansåg vidare att tidsfristen var rimlig och i synnerhet inte innebar ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen. [57] Ingenting i den valda motiveringen får en att tro att förstainstansrätten avgjorde frågan utan att ha tagit hänsyn till samtliga omständigheter, grunder och argument som framförts av parterna.

148. Argumentet att förstainstansrätten saknade exakt kännedom om samtliga omständigheter i målet kan inte godtas. Det är ostridigt att, i enlighet med artikel 33.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, endast de domare som har deltagit i den muntliga förhandlingen får delta i överläggningar. Den muntliga förhandlingen har till syfte att låta parterna utveckla sin ståndpunkt på ett snabbt, men fullständigt och direkt sätt inför förstainstansrätten, vilket garanterar att rättens medlemmar får en omedelbar kännedom om de åberopade grunderna och argumenten.

149. Det har vidare inte bestridits att förstainstansrättens ledamöter under hela förfarandet, och särskilt under överläggningen, hade tillgång till samtliga inlagor, handlingar och dokument som ingår i akten.

150. Den kritik som riktats mot förhandlingsrapporten, vilken endast utgör en tillgänglig del av akten, kan således inte godtas. Särskilt som KLE gör gällande att det i skrivelsen av den 13 september 1996 har riktat anmärkningar mot förhandlingsrapporten och därvid begärt vissa ändringar och införande av vissa reservationer beträffande "... vissa vilseledande formuleringar samt vissa bedömningar [vilka skall tas upp], om nödvändigt, vid den muntliga förhandlingen". Dessa anmärkningar rör inte någon otillräcklighet som beror på att rapporten varit ofullständig, och som klaganden dessutom inte skulle ha haft möjlighet att svara på under den muntliga förhandlingen vid förstainstansrätten.

56 — Punkt 123 och följande punkter ovan.

57 — Punkt 40 i domen.

151. Slutligen bör det preciseras att när förstainstansrätten konstaterar, såsom i det föreliggande fallet, att klaganden inte har utvecklat en av de grunder som den åberopat till stöd för sin talan, är förstainstansrätten inte skyldig att avhjälpa denna parts brist genom att ex officio undersöka de anmärkningar som den borde ha framfört.

4. Grunden under vilken görs gällande att motiveringsskyldigheten har åsidosatts

152. KLE har gjort gällande att "[a]rtikel 162 i fördraget föreskriver en skyldighet för kommissionen att motivera sitt beslut [och] att samma skyldighet föreskrivs för byrån enligt artikel 5a g i bestämmelserna", då den begär en uppgift.

153. Klaganden har vidare gjort gällande, under första delen av grunden riktad mot kommissionen, att "kommissionens beslut av den 10 januari 1994" genom vilket klaganden fick reda på att byråns beslut nr 1/94 hade fattats inom den föreskrivna tidsfristen — vilket medförde att passivitetstalan gentemot byrån saknade grund — inte innehåller någon motivering för att berättiga den förlängda frist som beviljades byrån för att den skulle uttala sig om avtalet.

154. KLE har dessutom uppgett att kommissionen även i beslut 94/95 åsidosatte sin motiveringsskyldighet genom att i allmänna ordalag behandla frågan om råmaterialens ursprung medan det skulle ha hänvisats till begreppen "ursprungsland" och "försörjningskällor".

155. Slutligen har KLE anklagat kommissionen för att OSS i sin helhet i detta beslut ansågs som en "särskild försörjningskälla", som det skulle vara farligt för gemenskapen att vara beroende av, vilket strider mot interimsavtalet av den 29 december 1994 med Ryska federationen, varigenom gemenskapen åtog sig att "såvitt avser dess försörjningspolitik på kärnmaterialområdet, [anse] Ryssland vara en försörjningskälla som är skild från andra leverantörer". KLE har i detta avseende yrkat att domstolen i enlighet med artikel 21 i EG-stadgan för domstolen [58] skall förordna att "rådets och kommissionens förhandlingsdirektiv samt andra dokument avseende förhandlingarna med Ryssland om partnerskaps- och samarbetsavtal skall företes" i syfte att visa att kommissionens ståndpunkt i målet är motsägelsefull i förhållande till dess egen praxis.

156. Överklagandet kan inte upptas till sakprövning på den första delgrunden.

58 — Det bör med all sannolikhet läsas "artikel 22 i Euratomstadgan för domstolen".

157. Det framgår av ovannämnda bestämmelser och Euratomstadgan för domstolen [59] att förutom att ett överklagande skall begränsas till rättsfrågor får det endast grundas på omständigheter som rör förstainstansrättens dom, såsom bristande behörighet, rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten åsidosatt gemenskapsrätten.

158. De anmärkningar som anförts av KLE begränsar sig till kommissionens bristande motivering av beslut 94/95 samt dess bristande motivering i skrivelsen av den 10 januari 1994, vilket klaganden anser vara ett beslut, och saknar en konkret hänvisning till någon del av domen.

159. Man bör särskilt komma ihåg att enligt artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.

160. Domstolen har ofta betonat följande: "Att tillåta en part att för första gången vid domstolen åberopa en grund som den inte åberopade vid förstainstansrätten skulle göra det möjligt för den att vid domstolen, som har en begränsad behörighet i samband med överklagande, anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten behandlade. Domstolen är inom ramen för ett överklagande således endast behörig att pröva förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den ..." [60]

161. KLE åberopade emellertid inte alla dessa anmärkningar vid förstainstansrätten, varför denna rätteligen begränsade utformningen av domskälen till de åberopade grunderna.

162. Av en genomgång av den omtvistade domen och akten vid förstainstansrätten framgår att varken motiveringen av kommissionens beslut 94/95 beträffande produkternas ursprung eller inverkan av interimsavtalet av den 29 december 1994 på det omtvistade avtalet diskuterades vid förstainstansrätten.

163. På samma sätt riktades argumentet avseende bristande motivering av tidpunkten för när den nya tidsfristen skulle börja löpa och hur denna tidsfrist skulle beräknas mot beslut 94/95 och inte som i det föreliggande fallet mot skrivelsen av den 10 januari 1994.

164. Slutligen kan KLE:s begäran om tillgång till rådets handlingar, vilken anfördes i dess

59 — Punkt 114 ovan.

60 — Domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 61 och följande punkter.

replik och sedan upprepades i skrivelsen av den 14 september 1998 till domstolens kansli, inte beviljas. Syftet med begäran är att erhålla tillgång till kompletterande bevisning som inte har prövats av förstainstansrätten och som därför inte kan förebringas vid domstolen inom ramen för ett överklagande. Eftersom domstolen då i princip inte är behörig att pröva den bevisning som förstainstansrätten har godtagit till stöd för de omständigheter vilka utgör grund för talan, är den av ännu starkare skäl inte behörig att pröva omständigheter som anförs under förfarandet vid domstolen.

165. Beträffande den andra delgrunden har KLE klandrat förstainstansrätten för att den endast prövade den grund under vilken gjordes gällande att kommissionen åsidosatt sin motiveringsskyldighet trots att byrån, som gemenskapsmyndighet och den som ursprungligen begärde information och en förlängning av tidsfristen, också är underkastad denna skyldighet för alla åtgärder som vidtas med stöd av artikel 53 i fördraget. KLE anser att denna felaktighet gör byråns beslut rättsstridigt, då den borde ha redogjort för skälen för en ensidig förlängning av tidsfristen. Därigenom är beslut 94/95 rättstridigt, vilket även gäller förstainstansrättens resonemang i punkt 40 i domen.

166. Det framgår av ansökan till förstainstansrätten att denna var en anmärkning under vilken gjordes gällande att byrån hade åsidosatt sin motiveringsskyldighet i enlighet med artikel 5a g i bestämmelserna.

167. Förstainstansrätten nämnde inte denna punkt i sin sammanfattning av parternas argumentation i punkt 44 och tog följaktligen inte ställning till den i den del av den omtvistade domen som är avsatt för dess bedömning, nämligen punkt 46 och följande punkter.

168. Det finns således grund för denna anmärkning. Det kan konstateras att förstainstansrätten åsidosatte sin motiveringsskyldighet i detta avseende och jag föreslår därför att domstolen ogiltigförklarar domen på denna punkt, då förstainstansrätten inte prövade den del av grunden under vilken gjordes gällande att byrån hade åsidosatt sin motiveringsskyldighet.

169. Enligt artikel 55 första stycket i Euratomstadgan för domstolen skall domstolen, efter att ha ogiltigförklarat domen, slutgiltigt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande. Under dessa omständigheter skall domstolen i enlighet med god rättsskipning avgöra tvisten på denna punkt. [61]

170. Den första meningen i artikel 5a g i bestämmelserna, som har åberopats av KLE, stadgar att "[b]erörda parter skall i ett motiverat beslut underrättas om en vägran att ingå ett avtal".

61 — Se för ett liknande fall dom av den 29 juni 1994 i mål C-298/93 P, Klinke mot domstolen (REG 1994, s. I-3009, punkterna 20, 26 och 27).

171. Som synes ålägger denna bestämmelse byrån en motiveringsskyldighet endast i de fall det beslut som hänskjutits till kommissionen avser ett avvisande av avtalet, vilket inte är fallet i det nu aktuella målet. Ingen av byråns åtgärder som klaganden hänvisat till avser en sådan avvisning.

172. Beträffande skrivelsen av den 10 december 1993, genom vilken byrån inom den föreskrivna fristen av KLE och BNFL begärde att få upplysningar om uranets ursprung, framgår det klart av målet med begäran, utan att några kompletterande förklaringar från byrån var nödvändiga, att denna lade stor vikt vid att få upplysningar om leveransernas ursprung innan avtalet skulle kunna ingås. Det finns ingenting som tyder på att en avvisning var förestående på det här stadiet.

173. Beträffande skrivelsen av den 20 december 1993, i vilken byrån informerade KLE och BNFL om de krav som spridningspolitiken ställer, om den beroendenivå som KLE redan uppnått samt dess önskan att erhålla synpunkter från parterna angående avtalets olämplighet, kan det konstateras att byrån genom denna skrivelse nöjde sig med att vilja höra samtliga parter avseende den rättsakt som då klart föreföll vara ett förslag till beslut. Härigenom gav byrån skrivelsen karaktären av ett provisoriskt beslut att avvisa avtalet, vilket går klaganden emot, och som i sig självt skulle vara underkastat den formella motiveringsskyldigheten.

174. Låt mig tillägga att det implicita beslut som fattades med innebörd att ärendet skulle innehålla samtliga nödvändiga handlingar innan den föreskrivna tidsfristen började löpa, inte skall sammanblandas med det senare beslutet att avvisa ett avtal om leveranser från OSS.

175. Överklagandet kan således inte vinna bifall på den andra delgrunden.

5. Grunden under vilken görs gällande att byrån gjort sig skyldig till maktmissbruk

176. KLE har gjort gällande att byrån, genom att begära kompletterande upplysningar och genom att förlänga den föreskrivna tidsfristen, överskred sin behörighet och gjorde sig skyldig till maktmissbruk eftersom den, i motsats till vad förstainstansrätten fann, inte hade något utrymme att företa skönsmässig bedömning i fråga om ingående av avtalet.

177. Enligt klaganden visar sig maktmissbruket genom att byrån avvek från sin tidigare praxis, enligt vilken den tillät att det totala behovet av uran täcktes av leveranser från OSS. Klaganden har tillagt att byrån försökte skydda västerländska producenter av uran

genom att avvisa det omtvistade avtalet och därigenom strävade efter att uppnå ett annat mål än vad dess behörighet medger.

178. Förstainstansrätten påpekade först att det följer av "... fast rättspraxis att ett beslut är ett uttryck för maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och överensstämmande indicier framgår att beslutet har fattats för att uppnå andra syften än de angivna ..." och angav därefter att "[s]ökanden har på intet sätt visat att byrån och kommissionen har strävat mot något annat mål än att genomföra försörjningspolitiken". [62]

179. Av redan anförda skäl [63] är domstolen inte behörig att pröva värdet av den bevisning som förebringats i förstainstansrätten, med undantag för de fall då bevisningen har missuppfattats.

180. I det föreliggande fallet har klaganden på intet sätt visat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till sådan missuppfattning genom att anse att den grund under vilken KLE gjorde gällande att byrån och kommissionen saknade befogenhet att företa skönsmässig bedömning [64] inte var tillräcklig för att fastställa förekomsten av maktmissbruk.

181. KLE:s beteckning av maktmissbruk, enligt vilken byrån överskred sin befogenhet, kan inte godtas. Denna fråga, som har behandlats ovan vid bedömningen av den första grunden, avviker från den grund som brukar anges i samband med maktmissbruk, vilken utgörs av att den anklagade gemenskapsinstitutionen inte har överskridit sin föreskrivna befogenhet, utan, såsom förstainstansrätten på goda grunder påpekade, av att den har använt sin befogenhet för att söka uppnå andra mål än vad den enligt fördraget har befogenhet till.

182. Argumenten om att byrån har brutit med sin tidigare politik och angående skyddet av västerländska producenter utgör inte omständigheter som skulle kunna visa att förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen. KLE försöker inte bevisa en sådan missuppfattning eftersom de ifrågavarande anmärkningarna inte har samma föremål som den grund som förstainstansrätten har prövat i sin dom.

183. Denna egenhet visar för övrigt att argumenten är nya eftersom de, om de hade kunnat anföras i första instans, aldrig skulle ha varit avfattade som anmärkningar som åberopats till stöd för en grund under vilken görs gällande att det förekommit maktmissbruk inom ramen för mål T-149/94. Dessa argument kan således inte prövas.

62 — Punkterna 53 och 54 i domen.
63 — Punkt 114 och följande punkter ovan.
64 — Punkt 52 i domen.

B — *Domskälen avseende mål T-181/94*

Yrkandet om ogiltigförklaring

1. Grunden under vilken görs gällande att artikel 5a i bestämmelserna och kapitel 6 i fördraget som handlar om försörjning har åsidosatts

184. Två delar verkar kunna särskiljas vid prövningen av de olika anmärkningar och argument som klaganden har utvecklat till stöd för denna grund.

a) Den första delen under vilken görs gällande att byrån överskridit sina befogenheter

185. KLE har anfört att det inte ankommer på byrån att bestämma den gemensamma försörjningspolitiken, eftersom denna faller under gemenskapsinstitutionernas ansvarsområde. Enligt klaganden har byrån inte ett så stort utrymme att företa skönsmässig bedömning som förstainstansrätten ansåg att den har på försörjningspolitikens område. Förstainstansrätten skall således i stället utöva en noggrann kontroll av byråns befogenheter.

186. Klaganden har tillagt att även om byrån har en skyldighet att vägra att ingå ett avtal när ett rättsligt hinder föreligger, får den inte ändra innehållet i avtalet genom att, som i det föreliggande fallet, förse det med tilläggsvillkor avseende ursprunget.

187. Klaganden har slutligen ansett att inget av de tre rättsliga hinder som förstainstansrätten ansåg föreligga för att utföra beställningen har beskrivits.

188. Såsom förstainstansrätten konstaterade i punkt 88 i den överklagade domen, har även klaganden och kommissionen konstaterat att artikel 61 första stycket i fördraget som — låt mig påminna — föreskriver en skyldighet för byrån att effektuera samtliga beställningar, om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger mot det, är tillämplig i det föreliggande fallet.

189. Alla oklarheter måste enligt min mening redas ut beträffande denna punkt. I själva verket ingår artikel 61 i avsnitt 2 under kapitel 6 som handlar om försörjningen och har rubriken "Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material *från gemenskapen*". [65] Dessutom, när lagstiftaren har avsett att bestämmelserna i detta avsnitt skall tillämpas även för påföljande avsnitt, som har rubriken "Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från länder *utanför gemenskapen*", [66] har detta uttryckligen angetts. Det framgår

65 — Min kursivering.
66 — Min kursivering.

till exempel tydligt av hänvisningen i artikel 65 till artikel 60 att tillämpningsområdet för denna bestämmelse även omfattar leveranser av råmaterial från länder utanför gemenskapen.

190. Detta har inte gjorts beträffande artikel 61, vars tillämpningsområde alltså uttryckligen endast omfattar produkter från gemenskapen, varför hänvisningar till denna bestämmelse vid prövningen av en tvist avseende importerade produkter enligt min mening utgör en rättsstridig användning av dess tillämpningsområde.

191. Argumenteringen avseende den rättsliga grunden för byråns handlande är däremot till stor del formell, då dess handlande enligt min mening är underkastat krav som är jämförbara med dem som stadgas i artikel 61. Byrån är skyldig att effektuera förbrukarnas beställningar samtidigt som den skall övervaka att vissa tidsfrister inte överskrids.

192. Denna skyldighet med dithörande begränsningar, som utgörs av en befogenhet för byrån att motsätta sig ingåendet av vissa avtal, följer av fördraget.

193. Fördragets målsättning att uppnå en regelbunden och rättvis försörjning [67] tillåter en prövning av byråns utrymme att företa skönsmässig bedömning. Kravet på en regelbunden och rättvis försörjning ålägger nämligen byrån att effektuera förbrukarnas beställningar i så stor utsträckning som möjligt, men gör det samtidigt möjligt för byrån att motsätta sig sådana beställningar som skulle kunna påverka försörjningens spridningsmål eller åsidosätta principen om icke-diskriminering.

194. Således är skälen för att avvisa ett avtal, vilket byrån har rätt göra, desamma som används i artikel 61 för att beteckna rättsliga fel, vilket innebär att förstainstansrättens resonemang kring denna bestämmelse inte bör påverkas av begränsningar i dess tillämpningsområde.

195. Innan jag undersöker de tre skäl som byrån har använt för att motivera villkoret om ursprung som fastställts i beslut nr 1/94 skall jag återkomma till den anmärkning som avser byråns bristande befogenhet att göra en egen bedömning inom ramen för försörjningspolitiken, och därefter till argumentet att byrån inte hade någon möjlighet att förordna om ett villkor beträffande ursprunget.

67 — Se punkt 94 ovan.

196. Liksom i fråga om övriga mål som Europeiska atomenergigemenskapen har, skall genomförandet av de uppgifter som har anförtrotts den inom försörjningen av malmer och kärnbränslen säkerställas av gemenskapsinstitutionerna inom ramen för de befogenheter de erhållit i fördraget. [68]

197. Artikel 52 i fördraget föreskriver principen om en gemensam försörjningspolitik och upprättar byrån, som utgör en viktig aktör vid genomförandet av denna politik.

198. Den ensamrätt som denna bestämmelse ger byrån är det verktyg som byrån förfogar över för att genomföra sitt uppdrag inom området för gemenskapens försörjning av kärnbränsle. Bestämmelsen föreskriver samtidigt en princip om icke-diskriminering av förbrukarna, vilken skall vara styrande för byråns utövande av sina uppgifter [69] i syfte att undanröja riskerna för att tillgången till resurserna inte skulle ske på lika villkor.

199. Förstainstansrätten har i punkt 86 i den ifrågasatta domen riktigt påpekat att "det förenklade förfarande som införts genom artikel 5a i bestämmelserna [inte medför] att byrån fråntas sin ensamrätt ... Även inom ramen för det förenklade förfarandet har byrån rätt att vägra att ingå ett avtal om det kan skada förverkligandet av fördragets målsättning". Beträffande avvägningen mellan tillgång och efterfrågan anges i bestämmelserna vilka antagits genom i artikel 60 sista stycket i fördraget föreskriven delegering, hur byrån skall utöva sina funktioner. Denna bestämmelse är enligt artikel 65 även tillämplig på leveranser från länder utanför gemenskapen. [70]

200. Det framgår av artikel 5a i bestämmelserna att godkända avtal som träffats direkt mellan förbrukare och producenter inte på något sätt fråntar byrån dess ensamrätt att ingå avtalen.

201. Sammantaget ger fördragets bestämmelser om byråns behörighet denna en omfattande behörighet, vilket förstainstansrätten riktigt har understrukit, [71] i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftspolitik.

68 — Artiklarna 2 d och 3.1 i fördraget.

69 — Artikel 52.2 a i fördraget stadgar att "alla förfaranden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning [är] förbjudna". Artikel 52.2 sista stycket förbjuder byrån att "ge förbrukarna en diskriminerande behandling som grundar sig på hur dessa avser att använda de begärda leveranserna ...".

70 — I punkt 20 tredje stycket i sitt beslut 94/285 har kommissionen angivit följande: "Det förhållandet att byrån inom ramen för ett förenklat förfarande, som inrättats med stöd av artikel 60 sjätte stycket i fördraget, tillåter att producenterna och förbrukarna på ett omedelbart och enklare sätt själva förhandlar avtalen medför inte att byrån därigenom förlorar de befogenheter som har anförtrotts den enligt bestämmelserna i fördraget ...".

71 — Punkt 90 i domen.

202. Man bör emellertid varken överskatta omfattningen av dess befogenhet eller bortse från det faktum att byrån hämtar sin legitimitet från dess förhållande till kommissionen.

203. Byråns verkliga natur framgår i själva verket av de andra relevanta bestämmelserna i fördraget, och särskilt artiklarna 53 och 54. Enligt artikel 54 är byrån en egen juridisk person med en självständig ekonomisk ställning, och enligt artikel 53 första stycket skall den stå under kommissionens tillsyn. Dessutom anges att det är kommissionen som "... skall utfärda direktiv för byrån, ha vetorätt mot dess beslut samt utse dess generaldirektör och biträdande generaldirektör".

204. Kommissionen är alltså i förhållande till byrån långt ifrån en instans för överprövning, vars ingripande är beroende av ett anhängiggörande efter det att den ifrågasatta handlingen har utförts, såsom är fallet med en instans som har till uppgift att pröva en självständig myndighets handlingar. Snarare framgår med hänsyn till den rätt kommissionen har att i förväg ta initiativ eller motsätta sig en handling från byråns sida att den sistnämndas utrymme att företa skönsmässig bedömning till fullo är beroende av den av kommissionen beslutade politiken.

205. Klaganden kan därigenom inte påstå att byrån rättsstridigt skulle ha givit sig själv befogenhet att bestämma den gemensamma försörjningspolitiken genom att åsidosätta de behörighetsregler i fördraget som införts till förmån för gemenskapsinstitutionerna.

206. Den institutionella organisationen av byråns funktioner medger således inte att man kan anse dess beslut härröra från någon behörighet att bestämma och självständigt verkställa den gemensamma försörjningspolitiken, eftersom det tydligt framgår att dess beslut, vilka i förväg godkänns — åtminstone indirekt — och i efterskott bekräftas av kommissionen, är produkten av denna institutions politik som därefter genomförs av en av dess administrativa organ.

207. Kommissionen är således den gemenskapsinstitution som enligt artikel 3.1 i fördraget har till uppgift att genomföra försörjningspolitiken gentemot förbrukarna i gemenskapen. Även om byrån har erhållit ett stort utrymme att företa skönsmässig bedömning inom detta område bör man komma ihåg att denna utövar sina uppgifter inom de ramar som kommissionen har valt att fastställa.

208. Det argument under vilket gjordes gällande att byrån tagit en överdrivet stor del i bestämmandet av den gemensamma försörjningspolitiken kan följaktligen inte godtas.

209. KLE har, i motsats till förstainstansrättens bedömning på denna punkt, påstått att byrån inte har rätt att ändra avtalets innehåll genom att tillägga villkor för dess ingående.

210. Artikel 5a föreskriver i själva verket att byrån skall uttala sig, antingen genom att ingå avtalet eller genom att vägra att göra det. Enligt min mening synes detta emellertid inte, som jag tidigare har påpekat, stå i överensstämmelse med fördragets målsättning att begränsa byråns behörighet att fatta beslut då denna inte känner till leveransernas ursprung eller när den, som i det föreliggande fallet, har giltiga skäl att tro att produkternas ursprung skulle kunna skada säkerheten i försörjningen för gemenskapens medlemsstater. [72]

211. Det bör tilläggas att det omtvistade villkoret inte kan liknas vid en ändring av avtalet eftersom parterna vid tidpunkten för byråns beslut själva inte med säkerhet kände till produkternas ursprungsland. Detta visar att det villkor som byrån uppställde avsåg ett avtalsvillkor som inte var slutligt bestämt. Jag påstår dessutom att byrån i detta osäkra läge följde lydelsen av artikel 5a genom att den avsåg att ingå avtalet för det fall produkterna inte kom från OSS, men vägra att ingå det under motsatta förhållanden. Därigenom har det alternativ som anges i bestämmelserna följts.

212. KLE har ifrågasatt huruvida de hinder som åberopades av kommissionen och bekräftades av förstainstansrätten verkligen förelåg.

213. Man bör hålla i minnet att skälen för att inte effektuera en beställning är kraven på en spridning av försörjningskällorna i länder utanför gemenskapen, prisnivån på grund av handelsavtal och skyldigheten att tillförsäkra förbrukarna lika tillgång till resurserna.

214. Förstainstansrätten ansåg att "... byrån beträffande beslut i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftspolitik, har ett omfattande handlingsutrymme inom ramen för utövandet av sin behörighet ...". Därav ansåg den att dess kontroll skall begränsa sig till uppenbart oriktig bedömning eller till maktmissbruk. [73]

72 — Punkt 101 och följande punkter ovan.

73 — Punkt 90 i domen.

215. Byråns och kommissionens beslut i fråga om den gemensamma försörjningspolitiken bestäms inte endast av krav på ickediskriminering, utan även på säkerhet i försörjningen. Dessa är dock beroende av det nuvarande och framtida förhållandet på marknaden för kärnmaterial, vilket nödvändiggör en bedömning av den troliga utvecklingen av förhållandet mellan tillgång och efterfrågan som tar hänsyn till ekonomiska faktorer såsom pris, samt till konsekvenserna av tredje länders inriktning på exporten av det kärnbränsle de producerar.

216. Beträffande bedömningen av invecklade ekonomiska situationer har byrån, under kommissionens tillsyn, ett stort utrymme att företa skönsmässig bedömning, vilket för övrigt är fallet för kommissionen ifråga om den gemensamma handelspolitiken. [74]

217. Förstainstansrättens bedömning skall godtas, eftersom den konstaterade att domstolskontrollen skall vara begränsad till en kontroll av att förfarandereglerna har följts, att de faktiska omständigheterna som legat till grund för det ifrågasatta valet är materiellt riktiga, att det inte föreligger någon uppenbart oriktig bedömning avseende dessa omständigheter samt att maktmissbruk inte föreligger. [75]

218. KLE har gjort gällande att det inte föreligger något rättsligt hinder som grundar sig på risken för att det på lång sikt uppstår ett beroende.

219. De argument som klaganden har åberopat, såsom de i huvudsak framgår av förhandlingsrapporten, är följande.

220. KLE har gjort gällande att byrån inte är behörig att fastställa gemenskapens tillåtna nivå av beroende av leveranser från OSS, utan att denna behörighet tillkommer gemenskapens institutioner.

221. Innan jag fortsätter genomgången av klagandens argumentation, vill jag avseende denna punkt hänvisa till min bedömning beträffande byråns behörighet enligt fördraget i fråga om den gemensamma försörjningspolitiken och därvid upprepa att detta argument inte kan godtas. [76]

222. Klaganden har därefter gjort gällande att kommissionen åberopade den nuvarande produktionskapaciteten i staterna i OSS, vilken utgör cirka 25 procent. Den uttalade således inte något om produktionskapaciteten på lång

74 — Se exempelvis dom av den 7 maj 1987 i mål 260/84, Minebea mot rådet (REG 1987, s. 1975), punkt 28 och av den 14 mars 1990 i mål C-156/87, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen (REG 1990, s. I-781), punkt 63.

75 — Punkt 90.

76 — Se punkt 195 och följande punkter ovan.

sikt och det beroende på lång sikt som skulle bli följden för gemenskapen trots att kommissionen har ansett dessa fakta viktiga vid bedömningen av beroendet gentemot OSS. Trots att gemenskapen sedan slutet av 1991 har erkänt Ryska federationens och de andra OSS-staternas självständighet, samt att alla före detta stater i Sovjetunionen inte är medlemmar i OSS, har varken byrån eller kommissionen gjort någon åtskillnad mellan produktionskapaciteten — som är mycket olika — i de olika suveräna staterna.

223. Enligt klaganden åsidosatte förstainstansrätten artikel 61 jämte artiklarna 2 d och 3.1 sista meningen samt artikel 136 i fördraget då den, för att fastställa att risken för att gemenskapen på lång sikt skulle bli beroende utgjorde ett rättsligt hinder för att ingå avtalet, ansåg att hela OSS utgjorde en enda försörjningskälla, och därvid godtog det kommissionen anfört avseende denna punkt, utan att själv kontrollera denna uppgift.

224. Härvidlag grundade kommissionen sig endast på produktionskapaciteten utan att ta hänsyn varken till det prisfall som särskilt hade inträffat på spotmarknaden, eller de stora lager som förklarade volymen av tillgängligt material från OSS. Det var enligt klaganden förutsebart att lagren skulle tömmas på marknaden efter några år, oavsett malmfyndigheter av uran och produktionskapaciteten i OSS. Eftersom produktionen i OSS-staterna enligt kommissionen motsvarade ungefär 25 procent och denna procentsats på samma gång utgjorde den övre gränsen för ett rimligt beroende i förhållande till leveranser från OSS, gjorde kommissionen sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning genom att göra gällande att om en enskild förbrukare skulle överskrida denna procentsats om 25 procent skulle detta på lång sikt kunna leda till att hela gemenskapen på ett otillåtet sätt blev beroende av leveranser från OSS. I själva verket är det de lager som har tömts som är den huvudsakliga anledningen till prisfallet, särskilt på spotmarknaderna.

225. Enligt KLE begick byrån och kommissionen även misstag genom sitt sätt att förutse prisutvecklingen. Det var från början klart att priserna skulle stabilisera sig till år 2000, men i själva verket skedde denna stabilisering från år 1996.

226. Klaganden har tillagt att produktionskapaciteten i början av nästa sekel kommer att motsvara 90 procent av efterfrågan. Man kan därför inte, såsom förstainstansrätten gjorde, tala om "strukturellt överskott" i produktionen för en så kort period. I verkligheten kommer produktionen inom gemenskapen att drabbas av ett "strukturellt underskott" på grund av att malmfyndigheterna av uran inom gemenskapen är mycket få. Hur bra en spridningspolitik än är kan den inte förändra detta förhållande, eftersom fördelningen — enligt naturlagarna — av uran i världen inte påverkas av byråns "försörjningspolitik". Detta är förklaringen till att domstolen i sin dom i

målet ENU mot kommissionen [77] inte godtog ENU:s begäran.

227. Klaganden har klandrat kommissionen för att ha tagit hänsyn till det faktum att mer än 150 procent av dess årliga behov har täckts genom inköp av material från OSS på spotmarknaden, och att kommissionen ansåg att en av principerna för gemenskapens försörjningspolitik var att begränsa försörjningen på spotmarknaden till 10 procent. Denna åsikt strider mot kompetensfördelningen i fördraget, avtalsfriheten och näringsfriheten vilka garanteras av den tyska konstitutionen och av gemenskapernas rättsordning.

228. I fördragets rättsliga system finns det inte någon bestämmelse som motiverar en skyldighet för företag att täcka största delen av sina behov inom ramen för fleråriga avtal och inte på spotmarknaden. Parterna är ensamma behöriga att fastställa hur lång giltighet leveransavtalen skall ha, även om byrån har ensamrätt att besluta om den skall ingå eller vägra att ingå sådana avtal. Åsikten att klagandens försörjning på spotmarknaden utgör ett åsidosättande av principen om lika tillgång till resurserna eller ger klaganden en priviligierad ställning i den mening som avses i artikel 52.2 a i fördraget, är rättsligt oriktig. Domen borde upphävas även av denna anledning.

229. I en fri marknadsekonomi är det otänkbart att en ekonomisk aktör drabbas av påföljder av den enkla anledningen att den, genom att göra en mer korrekt bedömning av marknadens utveckling än sina konkurrenter, drar den slutsatsen att den vägrar att ingå långfristiga avtal.

230. Slutligen har det "interna bedömningskriterium" om 25 procents beroende som anses tillåtet för varje förbrukare i förhållande till leveranser från OSS överskridits i tidigare avtal som byrån ingått under 1991 och 1992, utan att denna fann att det förelåg något rättsligt hinder. Klaganden hade alltså berättigad anledning att tro att byrån inte skulle finna något att ändra på i avtalet.

231. En genomgång av klagandens argumentation visar tydligt att denne i huvudsak har bestridit de faktiska omständigheterna såsom de har konstaterats av förstainstansrätten och ifrågasatt dennas självständiga bedömning avseende både dessa faktiska omständigheter och den bevisning som företeddes för den. Detta har klaganden inte rätt att göra. [78] Om domstolen prövade var och en av de åberopade anmärkningarna, vilka för det mesta kännetecknas av att de enbart rör sakfrågor, skulle den ges behörighet att inom ramen för ett överklagande undersöka ett invecklat sakförhållande, i strid med vad som föreskrivs i fördraget och i Euratomstadgan för domstolen.

77 — Dom av den 11 mars 1997 i mål C-357/95 P (REG 1997, s. I-1329).

78 — Se punkt 114 och följande punkter ovan.

232. Låt mig tillägga att det i de argument som framförts av KLE, med några få undantag, inte på något sätt och i varje fall inte på ett exakt sätt, har angivits vad som kritiseras i den dom som det yrkas upphävning av. Denna skyldighet framgår av domstolens rättegångsregler såsom de har tolkats i domstolens fasta rättspraxis. [79]

233. Dessutom är anmärkningarna riktade mot byrån eller mot kommissionen utan att vare sig minsta kritik har riktats mot förstainstansrättens dom eller att någon hänvisning har gjorts till domen.

234. Samma sak gäller avsaknaden av rättsliga argument till stöd för den av KLE åberopade grunden för sin begäran att domen skall upphävas och, då sådana finns, har dessa inte angetts på ett exakt och grundligt formulerat sätt till stöd för ett resonemang som ifrågasätter den omtvistade domen.

235. Särskilt beträffande den anmärkning under vilken har gjorts gällande att förstainstansrätten beaktade samtliga OSS-stater som en enda försörjningskälla, vilket fick förstainstansrätten att fastslå att det förelåg ett rättsligt hinder mot att ingå avtalet, bör det påpekas att det inte räcker med hänvisningar till vissa bestämmelser i fördraget för att motivera att anmärkningens innehåll prövas av domstolen. Klaganden har nämligen inte anfört något som kan utgöra en koppling mellan den påstådda felaktigheten och innehållet i de åberopade bestämmelserna.

236. Jag föreslår alltså att de argument som avser att ifrågasätta förekomsten av ett hinder kopplat till spridningspolitiken beträffande försörjningskällorna inte skall prövas.

237. Eftersom de anmärkningar som KLE har framfört på denna punkt inte kan godtas, är domstolen enligt min mening inte tvungen att ta ställning till de övriga punkterna i den del av grunden som ifrågasätter vad som fastställts i domen dels huruvida ett rättsligt hinder förelåg mot bakgrund av artikel 14 i handelsavtalet, dels mot bakgrund av principen om lika tillgång till resurserna.

238. Det följer av domstolens fasta rättspraxis att domstolen ogillar huvuddelen av de anmärkningar som riktats mot överflödiga domskäl i en av förstainstansrättens domar, eftersom dessa inte kan medföra att domen upphävs. [80]

239. I det föreliggande fallet räcker det att en av de motiveringar som åberopats mot att ingå

79 — Se punkt 82 och följande punkter ovan.

80 — Se bland annat beslut av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO m. fl. mot kommissionen (REG 1996, s. I-1611), punkt 47 och följande punkter.

avtalet, och som har ansetts vara giltig av förstainstansrätten, inte har ansetts kunna ifrågasättas för att beslut 94/285 skall anses vara riktigt i detta hänseende. De domskäl där denna motivering har prövats är tillräckliga för att överklagandet skall lämnas utan bifall på denna punkt.

b) Den andra delen av grunden under vilken görs gällande att målen med artiklarna 1 och 2 i fördraget åsidosatts

240. KLE har gjort gällande att förstainstansrätten, genom att konstatera att det ligger i gemenskapens kärnkraftsindustris intresse att en enskild leveranskälla, såsom OSS i sin helhet, inte blir alltför viktig i förhållande till alternativa källor, åsidosatte målen med artiklarna 1 och 2 i fördraget.

241. KLE har gjort gällande att endast suveräna stater bör ses som försörjningskällor. Klaganden har dessutom ansett att spridningen av försörjningskällorna inte ingår bland de mål som avses i artikel 2 i fördraget. KLE har tillagt att kommissionen och byrån har åsidosatt principen om försörjningsfrihet, vilken tillerkänns förbrukarna i fördraget.

242. Jag har redan redogjort för skälen till att det för mig framgår att den princip om att alla förbrukare i gemenskapen skall tillförsäkras en regelbunden försörjning som anges i artikel 2 d i fördraget är beroende av en spridning av försörjningskällorna. [81] I motsats till vad KLE har anfört bör denna princip helt och hållet anses vara en målsättning i fördraget. Utan denna målsättning skulle principen sakna innehåll.

243. Klaganden har för övrigt inte preciserat de rättsliga argument under vilka denne anser att begränsningarna i försörjningsfriheten enligt fördraget inte är berättigade.

244. Samma invändning kan slutligen göras mot den anmärkning som riktats mot begreppet försörjningskällor. Ingen rättslig grund har framförts till stöd för det argument enligt vilket detta begrepp endast skulle vara begränsat till stater och inte kan avse en grupp av stater eller ett visst område i världen. Klaganden har på denna punkt i stället tillfört mer fakta till omständigheterna, vilket speglar dennes vilja att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning.

245. Låt mig tillägga — förvisso helt överflödigt — att då fördraget inte innehåller någon exakt definition av källornas geografiska beteckning, till vilken hänsyn skall tas vid genomförandet av målen avseende säkerhet

81 — Se punkt 94 och följande punkter ovan.

och spridning av försörjningen, kan det inte uteslutas att flera stater sammanblandas i en och samma riskbedömning då gemenskapen sammanräknar de leveransavtal som slutits med dessa stater. Under dessa omständigheter kan ett enda tillåtet tröskelvärde av tillåtet beroende utan problem tillämpas på en grupp suveräna stater.

2. Grunden under vilken görs gällande att rättssäkerhetsprincipen samt likhets- och proportionalitetsprinciperna åsidosatts

a) Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen

246. Såsom framgår av förhandlingsrapporten har KLE gjort en anmärkning beträffande bristande öppenhet, samstämmighet och förutsebarhet i byråns handlande, vilket inte omfattas av någon som helst demokratisk kontroll.

247. KLE har gjort gällande att det av byråns beslut nr 1/94 inte framgår att kravet på marknadsknutna priser följer av artikel 14 i handelsavtalet, med andra ord ett avtal med en stat som har upphört att existera, till vilket förstainstansrätten emellertid hänvisade i punkt 125 i den överklagade domen. Klaganden har hävdat att den inte kan vara bunden av de konstateranden som gjordes år 1992 av en arbetsgrupp bestående av experter, vilken inrättats av den rådgivande kommittén, vars sammanträden hölls bakom lyckta dörrar och vars slutsatser grundades på endast västerländska produktionskostnader som inte är identiska med marknadspriserna. Enligt klaganden var det inte heller förutsebart att byrån, av vad som konstaterades i dess rapport för år 1992, enligt vilken importen av naturligt uran från OSS motsvarande 25 procent av gemenskapens nettobehov, skulle sluta sig till att även "de existerande långfristiga produktionskapaciteterna" i OSS och dess andel av den totala produktionskapaciteten i världen uppgick till 25 procent. Klaganden kunde inte heller föreställa sig att byrån och kommissionen inte skulle följa de internationella avtalen med medlemsstaterna i OSS, enligt vilka var och en av dessa stater skulle anses som en särskild leveranskälla. Eftersom byrån tidigare hade ingått avtal med KLE och andra förbrukare till priser som ibland inte "var knutna till marknadspriserna", fanns det ingen anled ning att tro att byrån, på grundval av en internt upprättad handling, skulle besluta en helt annorlunda "gemensam försörjningspolitik", vilket den enligt artikel 52.1 för övrigt inte har någon behörighet att göra.

248. Klaganden har tillagt att inte ens en mycket aktsam ekonomisk aktör kunde förvänta sig att byrån skulle anse att gemenskapens försörjningssäkerhet skulle hotas på medellång och lång sikt, om en enda liten förbrukare som klaganden, som inte ingått långfristiga avtal, under ett år täckte 150 procent av sina årliga behov genom uppköp på spotmarknaden.

249. Genom den framlagda argumentationen avser KLE i realiteten att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de omständigheter som det ålegat den att pröva.

250. Förstainstansrätten konstaterade att "både rådets resolution, i vilken det i punkt 5a andra strecksatsen uttalas att den geografiska spridningen av gemenskapens externa försörjningskällor är ett mål för gemenskapen, och handelsavtalet, där det i artikel 14 anges att priserna skall vara knutna till marknadspriserna, vilka utgjorde grunden för det sätt på vilket byrån handlade frågan, har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ...". [82]

251. Genom att återge de uppgifter som har lämnats i byråns rapport för år 1992, om de höga importnivåerna av naturligt uran från OSS och om de avtal som slutits för kommande leveranser, beträffande de tillämpade priserna "... utan anknytning till produktionskostnaderna som konstaterats i västvärlden" samt beträffande nödvändigheten enligt kommissionen och byrån att vidta konkreta åtgärder, drog förstainstansrätten den korrekta slutsatsen att "... [m]ed hänsyn till att det finns lättillgängliga informationskällor som en normalt aktsam ekonomisk aktör inom detta mycket speciella och väl avgränsade område förväntas känna till, kan inte någon brist på öppenhet göras gällande". [83]

82 — Punkt 125 i domen.
83 — Punkterna 126 och 127.

252. Klaganden har nöjt sig med att lägga fram och utveckla omständigheter rörande rent faktiska argument utan att göra gällande någon omständighet som kan påverka förstainstansrättens bedömning.

b) Åsidosättande av skyldigheten att likabehandla

253. KLE har klandrat förstainstansrätten för att inte på ett vederbörligt sätt ha undersökt dess grunder avseende åsidosättande av principen om likabehandling.

254. Klaganden har anfört att artikel 52.2 sista meningen i fördraget innebär att byrån inte får behandla förbrukarna olika, beroende på hur dessa avser att använda de begärda leveranserna. Byråns tillämpning av sitt "interna bedömningskriterium" leder till att den tilldelar stora statliga företag samma mängder uran från OSS-staterna som små privata rättsligt självständiga företag, medan de förstnämnda företagen mycket bättre och på längre sikt kan planera sin verksamhet än små företag såsom klaganden. Detta utgör diskriminerande behandling.

255. KLE har nöjt sig med att påstå att förstainstansrätten inte har undersökt dess

anmärkningar beträffande denna del av grunden, men utan att precisera de ofullständigheter som skulle kunna påverka domens giltighet. Det bör tvärtom anges att det är med rätta som förstainstansrätten har godkänt byråns ståndpunkt, vilken består i att tillämpa en tröskel för rimligt beroende för varje ekonomisk aktör i syfte att säkerställa lika tillgång till resurserna för företag som är etablerade i gemenskapen. [84]

256. Det bör tilläggas att ett fastställande av en högsta procentsats för varje företags behov varken visar på förekomsten av någon diskriminering på grund av hur leveranserna används eller någon annan diskriminering. I varje fall avslöjar en prövning av förstainstansrättens bedömning av denna punkt inte något åsidosättande av någon rättsregel.

c) Åsidosättande av proportionalitetsprincipen

257. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten inte tog hänsyn till att byrån med överskridande av sin befogenhet själv beslutade om sin försörjningspolitik, utan att ha undersökt de möjligheter som erbjuds i artiklarna 65 andra stycket, 70 och 72 i fördraget och för det andra inte fastställde att den omständigheten att det i efterhand tillfogades ett villkor i leveransavtalet också utgör ett grovt åsidosättande av avtalsfriheten, som skyddas i gemenskapernas rättsordning. Ett sådant åsidosättande borde ha blivit föremål för en särskild motivering med avseende på proportionalitetsprincipen.

258. Klaganden har hävdat att byrån, enligt artikel 61 första stycket i fördraget, stadgan för byrån och artikel 5a f i bestämmelserna, får ingå eller vägra att ingå ett avtal som har underställts den endast i sin helhet och inte får tillfoga ett nytt villkor till avtalet. Endast artikel 65 andra stycket i fördraget ger byrån rätt att ingripa i avtalsförhållandet för att bestämma leveransernas ursprungsort. Även i detta fall får byrån emellertid endast bestämma leveransernas geografiska ursprung när den tillförsäkrar förbrukaren villkor som är minst lika förmånliga som de i beställningen angivna. En analogisk tillämpning av artikel 65 andra stycket är utesluten, eftersom leveransvillkoren i det föreliggande fallet ändrades till nackdel för avtalsparterna, vilket innebär att endast den skyldighet som föreskrivs i artikel 61 första stycket i fördraget var aktuell. Eftersom inget rättsligt eller faktiskt hinder stod i vägen för att genomföra avtalet, var byrån således skyldig att ingå det. För det fall att det verkligen skulle ha förelegat ett rättsligt hinder för att genomföra avtalet, skulle byrån enligt artikel 61 första stycket i fördraget ha varit skyldig att vägra att ingå det. Byrån överskred sin befogenhet genom att trots detta ingå avtalet och förse det med ett villkor.

259. I första hand har klaganden i huvudsak klandrat förstainstansrätten för att dels inte ha tagit hänsyn till den argumentation som lades fram i första instans, dels på flera punkter inte tillräckligt ha motiverat domen.

84 — Punkt 132 i domen.

260. Förstainstansrätten har på ett tillräckligt och tydligt sätt uttalat sig om onödigheten av att tillämpa de åberopade bestämmelserna i fördraget genom att påstå att byrån, "med tanke på syftet med försörjningspolitiken, måste hindra import från OSS till priser som inte är knutna till marknadspriserna ...". [85]

261. Förstainstansrätten har på ett fullgott sätt motiverat att ett villkor om ursprung med hänsyn till proportionalitetsprincipen är rättsenligt genom att hänvisa till andra delar av domen som rör nödvändigheten av att tillerkänna byrån befogenheten att hindra importen av uran då denna skulle kunna utgöra hot mot den geografiska spridningen av försörjningskällorna.

262. Det mål som eftersträvades genom den ifrågasatta åtgärden är således uttryckligen angivet och det framgår tydligt av domen att en fullföljd av importen av kärnmaterial från OSS skulle ha inneburit att den skulle kunnat ha stridit mot kraven på en korrekt försörjning. [86]

263. Vad gäller argumentet i andra hand att byrån saknade befogenhet att fastställa ett villkor för avtalet skulle ingås, och att det inte fanns något hinder för dess genomförande, hänvisar jag till vad som anförts ovan under de olika punkterna. [87]

264. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den grund som KLE har åberopat.

3. Grunden under vilken görs gällande att reglerna om kompetensfördelning åsidosatts

265. KLE har hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt den kompetensfördelning som har slagits fast i fördraget genom att anse att byrån har rätt att bestämma den gemensamma försörjningspolitiken, medan byrån endast har ett slags noteringsfunktion och behörighet i rent kommersiella frågor.

266. Jag tillåter mig att beträffande denna punkt hänvisa till vad jag har anfört om byrån och kommissionens respektive uppgifter vid bestämmandet av gemenskapens försörjningspolitik och omfattningen av byråns befogenheter därvidlag. Det framgår av vad som där anförts att bestämmelserna i fördraget ger

85 — Punkt 135 i domen.
86 — Punkterna 92—94 i domen.
87 — Se punkt 209 och följande punkter och punkt 212 och följande punkter ovan.

byrån rätt att fatta beslut, under kommissionens tillsyn, inom ramen för den gemensamma försörjningspolitiken. Därigenom skall den av klaganden åberopade grunden ogillas. [88]

4. Grunden under vilken görs gällande att motiveringsskyldigheten åsidosatts

267. KLE har gjort gällande att förstainstansrätten inte uppfyllde sin motiveringsskyldighet, eftersom den inte uttalade sig om anmärkningen att kommissionen inte hade visat på något systematiskt förhållande mellan byråns befogenheter och fördraget och eftersom den inte tagit ställning till skälen till att klaganden skulle bli beroende av leveranser från OSS och till att det avtalade inköpspriset inte ansågs motsvara marknadsvillkoren.

268. KLE har tillagt, vilket det anser vara avgörande för bedömningen av gemenskapens beroende, att kommissionens motivering strider mot kriteriet om produktionskapaciteten i medlemsstaterna i OSS.

269. Klaganden har slutligen hävdat att talan, i motsats till vad förstainstansrätten fastslog i punkt 146 i den överklagade domen, inte avser skälen till byråns vägran att ingå avtalet, utan skälen till att kommissionen inte utövade sin rätt enligt artikel 53 andra stycket i fördraget.

270. Inledningsvis skall den delgrunden att kommissionens beslut var oriktigt motiverat vad gäller kriteriet rörande OSS-staternas produktionskapacitet avvisas. Denna del av KLE:s argumentation är nämligen, såsom anförts av kommissionen, riktad mot beslut 94/285 och innebär inte att den överklagade domen ifrågasätts. Klagandens argumentation avser dessutom rent faktiska uppgifter i målet och innehåller inte några rättsliga grunder.

271. Beträffande förstainstansrättens bristande motivering bör det framhållas att denna fastslog att "...[k]ommissionen ... i sitt beslut [emellertid har] förklarat att byrån inte har någon skyldighet att effektuera beställningar, om det möter rättsliga eller faktiska hinder (fjortonde övervägandet i beslut 94/285)" innan den upprepade att kommissionen hade åberopat att "... artikel 64 i fördraget enligt vilken byrån i förekommande fall skall handla inom ramen för avtal mellan gemenskapen och ett tredje land ... (tjugoförsta övervägandet)". [89]

88 — Se punkterna 195— 208 ovan.

89 — Punkt 145 i domen.

272. Genom dessa skäl har förstainstansrätten tydligt svarat på den del av den av klaganden åberopade grunden som rör byråns behörighet i fördragets bestämmelser eftersom domen uttryckligen hänvisar till artikel 64, vars huvudsakliga mål är att ge detta organ ensamrätt att, inom ramen för de avtal som har träffats med tredje land eller internationella organisationer, ingå avtal om leverans från länder utanför gemenskapen.

273. Utan att uttala mig på nytt om tillämpningen av artikel 61, skall det dessutom nämnas att i de fall som klagandens argumentation till stöd för den här aktuella grunden rör förstainstansrättens bristande motivering och inte den rättsliga grundens relevans, räcker det att framhålla att uppgifter i domen om begränsningar i byråns skyldighet att effektuera leveransbeställningar utgör en outtalad, men tydlig, referens till denna artikel i fördraget, vilken jag påstår utgör en grund för byråns befogenhet att motsätta sig ingåendet av ett avtal under vissa bestämda förutsättningar.

274. Dessutom framgår det vid en genomgång av domen att, i motsats till vad klaganden har påstått, förstainstansrätten har uttalat sig om skälen till att kommissionen ansåg att KLE skulle bli beroende av leveranser från OSS.

275. Det framgår av domen att förstainstansrätten har hänvisat till trettiotredje övervägandet i beslut 94/285 enligt vilket "... en ökning av andelen av samtliga leveranser från OSS, som för närvarande utgör 20 till 25 procent, knappast vore förenligt med gemenskapens intresse i fråga om försörjning på lång sikt". [90] Av denna motivering framgår på ett tydligt och otvetydigt sätt de skäl som fick kommissionen att fatta beslutet ifråga. Även om förstainstansrätten inte citerade hela texten i trettiotredje övervägandet, gav den en tydlig hänvisning som ger klaganden möjlighet att hänföra sig till texten och konstatera, såsom kommissionen har gjort genom att påminna om att "... kommissionen har med flera länder ingått långsiktiga leveransavtal" och att "den gemensamma försörjningspolitiken skall även ta hänsyn till förhållandet till samarbetsparter och andra leverantörer". [91]

276. Det bör framhållas att förstainstansrätten inte uttryckligen svarade på KLE:s argument om att kommissionen inte hade angivit skälet till att det i avtalet stipulerade priset inte motsvarade de villkor som gäller i en marknadsekonomi eller att det inte var knutet till marknadspriset.

277. Förstainstansrätten angav helt enkelt att kommissionen i sitt beslut hade åberopat artikel 64 i fördraget, enligt vilken byrån eventuellt handlar inom ramen för de avtal som har träffats mellan gemenskapen och tredje land, innan den hänförde sig till artikel 14 i

90 — Ibidem.

91 — Trettiotredje övervägandet.

handelsavtalet som, låt mig påminna, ställer krav på att utbytet av varor mellan gemenskapen och Sovjetunionen skall ske till priser som är knutna till de som gäller på marknaden.

278. I likhet med vad jag har konstaterat vid undersökningen av anmärkningarna angående den bristande motiveringen av beslut 94/285 om byråns behörighet och risken för att bli beroende av OSS, har förstainstansrätten i två punkter på ett fullständigt sätt redovisat skälen för att motiveringen av beslut 94/285 var tillräcklig. Den angav att motiveringen av detta beslut visade "... de *huvudsakliga skälen* till vägran att ingå det avtal som sökanden hade ingivit ... på ett klart och otvetydigt sätt". [92]

279. Eftersom förstainstansrätten därmed ansåg att kommissionens beslut var befogat genom motiveringarna avseende dessa två argument, behövde den inte behandla anmärkningen beträffande prisnivån på annat sätt än genom att indirekt avfärda den genom en hänvisning — som får anses tillräcklig — till de huvudsakliga skälen i detta beslut.

280. Kommissionen har således med rätta framhållit, att genom att upprepa och återta de huvudsakliga skälen i det klandrade beslutet har förstainstansrätten godkänt kommissionens motivering och således ogillat klagandens anmärkningar.

281. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den grund som KLE har åberopat.

5. Grunden under vilken görs gällande maktmissbruk

282. KLE har lagt förstainstansrätten till last att inte ha kontrollerat om de av byrån vidtagna åtgärderna ingick bland dess befogenheter, vilket nödvändigtvis borde ha skett innan man undersökte lagstiftarens eftersträvade mål. Det har gjort gällande att en sådan kontroll var omöjlig på grund av att kommissionen inte hade vidtagit någon sådan jämförbar undersökning.

283. Klaganden har angett att förstainstansrätten, genom att inte skilja mellan byrån och kommissionen då den förklarade att KLE inte hade visat att byrån och kommissionen hade sökt uppnå andra mål än genomförandet av försörjningspolitiken, bortsett från det faktum att klaganden genom denna grund främst avsåg att kritisera bristen på motivering av kommissionens beslut, och därvid byråns beslut endast indirekt. Det ligger kommissionen till last att inte ha använt den vetorätt som tillerkänns den i fördraget, enligt artikel 53 första stycket, gentemot byråns överskridande av sina befogenheter.

92 — Punkt 146 i domen, min kursivering.

284. Förstainstansrättens hänvisning till byråns skrivelse av den 20 december 1993 visar enligt KLE att denna försökte skydda de västerländska producenterna.

285. Överklagandet kan inte vinna bifall på den del av grunden som rör förstainstansrättens bristande tillsyn av hur byrån utövar sina befogenheter.

286. Det räcker i själva verket att upprepa att förstainstansrätten uttryckligen uttalade sig om omfattningen och beskaffenheten av byråns befogenheter liksom angående rättsenligheten av kommissionens beslut vad beträffar befogenheterna.

287. Efter att ha angett att "... byråns uppdrag består i att säkerställa ett av de väsentliga mål som angetts för gemenskapen i fördraget, i artikel 2 d, nämligen en säkrad försörjning enligt principen om lika tillgång till resurserna ...", angav förstainstansrätten närmare att "... detta specialiserade organ uttryckligen [har] upprättats för detta syfte ..." [93] i fördraget innan den underströk att "...byrån beträffande beslut i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftpolitik, har ett omfattande handlingsutrymme inom ramen för utövandet av sin behörighet". [94]

288. Inom denna rättsliga ram undersökte förstainstansrätten därefter de tre hinder som hade åberopats av kommissionen för att motivera att ursprungsvillkoret i avtalet var välgrundat. [95]

289. KLE:s argument att förstainstansrätten inte skiljde mellan byrån och kommissionen, i den del av domen som rörde den grund under vilken maktmissbruk gjordes gällande, trots att kommissionen i första hand var utpekad för att inte ha utövat sin vetorätt, kan inte prövas.

290. Det enda rättsliga argument som har åberopats rör den behörighet som kommissionen har givits att motsätta sig byråns åtgärder. Man bör komma ihåg att den grund som gjordes gällande vid förstainstansrätten rörde kommissionens påstådda maktmissbruk, vilket i avsaknad av argument som är ägnade att påvisa förekomsten av att ett annat mål försökt uppnås, gör idén om olämplig användning av vetorätten verkningslös.

291. Beträffande förstainstansrättens hänvisning till kommissionens skrivelse av den 20 december 1993 bör det anges att KLE:s argument syftar till att ifrågasätta den prövning av bevisningen som skett i första instans, vilket endast kan godtas under förutsättning

93 — Punkt 85 i domen.

94 — Ibidem, punkt 90.

95 — Ibidem, punkterna 89 och följande.

att det av det framförda argumentet framgår att bevisningen i fråga har missuppfattats.

292. Genom att åberopa förekomsten av en målsättning att skydda västerländska producenter har KLE uppenbarligen inte försökt att påvisa en sådan missuppfattning, utan har försökt att tillföra ny bevisning till stöd för sin argumentation.

293. Det nya i ett sådant argument och dess oförmåga att fastställa förekomsten av en förvanskning av bevisningen som företetts vid förstainstansrätten utgör skäl för att det inte skall kunna prövas. Den åberopade grunden skall följaktligen ogillas i sin helhet.

Skadeståndsyrkandet

294. KLE har gjort gällande att förstainstansrätten, genom att ogilla skadeståndsyrkandet på grund av att byråns handlande och kommissionens vägran att bifalla dess klagomål inte var oriktiga, bortsåg från att yrkandena om ogiltigförklaring endast avsåg kommissionens beslut. Skadeståndsyrkandet avsåg emellertid ersättning för skada till följd av byråns oriktiga handlande som förstainstansrätten borde ha uttalat sig om.

295. Som kommissionen med rätta har påpekat kan denna grund inte godtas, eftersom förstainstansrätten vid undersökningen av yrkanden om ogiltigförklaring av kommissionens beslut ansåg att byråns och kommissionens handlande var rättsenligt. Förstainstansrätten har härvidlag gjort en bedömning av rättsenligheten av byråns beslut, vilken utgör ett svar på den grund som åberopats i första instans. Det bör tilläggas att det i de delar av domen som rör byråns agerande inte framkommer något i skälen som skulle kunna utgöra ett felaktigt agerande. Klaganden har slutligen inte åberopat någon uppgift som hänför sig till omständigheter som åberopats i första instans, vilka förstainstansrätten inte skulle ha uttalat sig om och vilka skulle kunna utgöra ett sådant handlande.

VI — Rättegångskostnader

296. Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna när den avkunnar dom.

297. Enligt artikel 69.3 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma rättegångsregler är tillämplig på förfarandet vid överklaganden, kan domstolen besluta att kostnaderna skall delas om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter.

Förslag till avgörande

298. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag följaktligen att domstolen skall

1) upphäva förstainstansrätten dom av den 25 februari 1997 i de förenade målen T-149/94 och T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems mot kommissionen, eftersom det i domen inte togs ställning till den grund som hade anförts inom ramen för talan i mål T-149/94 och som innebar att Euratoms försörjningsbyrå hade underlåtit att motivera en ensidig förlängning av tidsfristen i artikel 5a f i Europeiska gemenskapernas atomenergigemenskaps försörjningsbyrås bestämmelser av den 15 juli 1975 om ändring av bestämmelserna av den 5 maj 1960 för försörjningsbyrån om förfarandet vid balansering av efterfrågan och tillgång mot varandra vad gäller malmer, råmaterial och speciella klyvbara material,

2) bifalla överklagandet på denna grund samt avvisa talan i övrigt,

3) ogilla överklagandet i övrigt, och

4) förordna att parterna skall bära sina rättegångskostnader.